

Kč 12,90 / Sv. 006

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

DINO

LAND

NA STOPĚ ZKÁZY

Frank Rehfeld

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 5-94

Bylo to to nejneuvěřitelnější, co kdy Betty Sandersová zažila. Co si jako závoj tetelícího se horkého vzduchu způsobilo, že pravěká džungle před ní zmizela, zatímco povrch pouště, nad níž se vznášela na rogalu asi ve dvoumetrové výšce, zůstával beze změny.

Vzduch jiskřil elektřinou. Jejím těla se zmocnila úžasná síla a jako by pronikala do každíčky buňky. Všude kolem ní se ve vzduchu mihotaly stříbřité světelné jiskérky. Měla pocit, že tone uprostřed oceánu světla a že ji vpřed strhává gigantická vlna.

Betty si myslela, že ztratila vědomí, ale mdloba nemohla trvat déle než dvě tři vteřiny, protože když opět otevřela oči, v okolí se nic nezměnilo. Pouze obrysy džungle byly ještě méně ostré, mohutné pravěké rostliny bylo teď spíše možné jen vytušit a v dalším okamžiku zmizely docela. Tam, kde předtím stály, se teď rozprostírala poušť. Zmizely i jiskřičky světla.

Časový skok skončil, ale Betty strhl s sebou. Význam tohoto faktu jí vnitřně otřásl.

Byla novinářkou a z pověření redakce časopisu TIME-LIFE pracovala na reportáži o DINOLANDU, o kusu pravěkého území, které před dvěma lety vzniklo uprostřed Nevadské pouště v důsledku nezdařeného vědeckého pokusu.

Od té doby se pořád rozrůstalo. Proces se sice oproti počátku značně zpomalil, ale neustále trval. Při každém časovém skoku se dostal do přítomnosti kus pravěku a vše, co se předtím na onom místě nacházelo, se naopak dostalo do pravěku.

A právě tento osud teď stihl Betty. Při shromažďování materiálu pro reportáž narazila na stopu profesora Borise Cormana, který ztratil při jednom z prvních útoků dinosaura ženu a obě dcery.

Betty zjistila, že vědec od té doby, hnán nenávistí a touhou po pomstě, pracoval na séru, které mělo všechny dinosaury zbavit možnosti rozmnožování a tím je odsoudit k vymření. Měl v plánu dostat se s kanystrem tohoto séra do minulosti a nádobu tam pak otevřít. A přinejmenším první část tohoto záměru se mu podařila.

Spolu s mladým paleontologem Michalem Atkinsonem, kterého během svého pátrání poznala, se Betty pokusila záměru posedlého vědce zabránit, ale dorazili o několik minut později. Oplození DINOLANDU zdolali díky rogalům, ale místo aby Cormanovi zabránili v cestě do minulosti, sami se dostali do časového skoku a byli jím strženi.

Betty zprvu ani necítila opravdovou hrůzu nad svým osudem. Časový skok sice přestála v pořádku, a dokonce to nebyl ani nepříjemný pocit, jenže se za to ocitla přímo v pekle. Betty připadalo, jako by se jí zmocnily neviditelné ruce a jako by jí několikrát otočily. Na chvíli docela ztratila orientaci. Obloha a země se kolem ní divoce roztančily. Rozvířený písek jí škrábal kůži jako smirkový papír a pátil ji v očích.

Po Borisi Cormanovi, který byl v okamžiku časového skoku sotva čtvrt míle od ní, nebylo nikde ani památky. Zato však na krátkou chvíli zahlédla Michala Atkinsona. Doufala, že jeho časový skok nestrhl, ale tato naděje se záhy rozplynula.

Ona sama nebyla moc dobrou rogalistkou, jenže Michal se to naučil doslova v posledních chvílích předtím, než vyrazili. A šlo mu to vyloženě špatně. Už při příznivých poměrech větru před časovým skokem se jen s námahou udržel ve vzduchu. Teď se stal ovšem bezmocnou hříčkou bouře. Jeho rogačem to prudce cloumalo sem a tam.

Záhy poté ho Betty ztratila z dohledu. Nemohla mu pomoci, protože bojovala sama ze všech sil o vlastní život.

Ke své hrůze zjistila, že nejsou s Michalem sami. Proti měsíci se rýsovaly o kus dál temné siluety mnoha létajících dinosaurů s poměrně malými těly, zato ale s křídly o rozpětí několika metrů. Zvířata byla ale našťásti zaujata něčím jiným a sama se musela potýkat se silnou bouří, a tak vetřelce nenapadla.

Betty se zoufale snažila rogalu opět ovládnout, jenže lehká konstrukce nebyla na takový nápor stavěná. Když se Betty pokusila nasměrovat proti poryvům větru, praskla se skřípotem jedna z nosných trubek. Rogalo splihlo a Betty se teprve těsně nad zemí podařilo ho ukormidlovat. Šlo to nyní ovšem mnohem hůř.

Poryv větru zadul opět rovnou zespodu do plachty a rogalu prudce vystoupalo vzhůru a málem by se převrátilo dozadu, což by mělo nepochybně za následek strmý pád k zemi. Namísto toho ovšem stoupalo stále výš. Betty se už jen s krajním vypětím držela konstrukce. Oči jí slzely, prach a písek zvířený bouří ji takřka oslepoval.

Když se jí konečně podařilo ovládnout rogalu natolik, že letělo vodorovně, byla už ve výšce třiceti čtyřiceti mil. Pod ní už nebyla poušť, nýbrž džungle, která se ještě nedostala do dosahu časového skoku.

Přenesla váhu, aby rogalu otočila, ale toto další zatížení bylo pro citlivou konstrukci příliš. Zlomila se další trubka a celá pravá strana

trochu poklesla.

Rogalo už teď bylo prakticky neovladatelné. S obrovskou rychlostí se blížily vrcholky obrovitých přesliček. Betty přenesla celou váhu nalevo a i když se jí nepodařilo zastavit pád docela, alespoň ho mohla trochu přibrzdit.

Opět se jí zmocnil poryv větrné bouře a Betty vykřikla, když zjistila, že ji odmrstil rovnou na skupinu hustě vedle sebe stojících přesliček.

Do očí se jí opět dostal písek a strašlivě páli. Instinktivně přivřela víčka a jen s vynaložením úžasné vůle odolala prvnímu popudu, aby si oči protřela rukou. Vznášela se pořád ještě téměř dvanáct metrů nad zemí a pád z takové výšky by byl jistě smrtelný. Další věc, kterou pocítila, byl tvrdý náraz. Cosi špičatého, tvrdého a současně poddajného ji šlehalo přes tvář a přes paže. Chtěla zvednout ruce, aby si ochránila obličej. A zase jen s námahou odolala pokušení pustit se konstrukce rogala.

Pak bylo najednou po všem. Betty otevřela oči a pokusila se přes slzy rozeznat něco ve svém okolí. Oči jí pořád ještě pálily, jako by jí do nich někdo nalil kyselinu, ale slzy vyplavily zrnka písku a postupně začínala vidět ostřeji.

Rogalo se vřítlo mezi vrcholky dvou obřích plavuní a zaklínilo se v jejich větvích. Ostré jehličí ji bodalo do pokožky a jedna z větví jí těsně pod rukávem propíchl bundu. Nezranila ji ovšem.

„Betty? Betty, kde jsi?“ donesl poryv větru vzdálený Michalův hlas. „Betty?“

Díky Bohu, žije. Zřejmě měl obrovské štěstí a podařilo se mu s rogalem přistát, aniž by si zlomil vaz.

„Tady jsem!“ zakřičela co nejsilněji a věděla, že Michal ji stejně nemůže slyšet. Vítr vanul směrem od něj.

„Betty?“

Odkudsi z dálky se ozvalo řvaní dinosaura, takže se zdálo, že zvíře odpovídá na Michalovo volání. Mladík pořád křičel její jméno a stále se blížil, až nakonec zaslechl i její volání.

„Betty? Betty, jsi to ty?“ A vzápětí ho spatřila, jak si kapradinami a liánami razí cestu. „Kde jsi?“

„Tady nahoře!“ ozvala se. „Visím tady nahoře.“

Zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru. Hned nato se jeho obličej roztáhl do širokého úsměvu, který neznamenal, že by se mu ta situace zdála

tolik legrační, ale spíše vyjadřoval úlevu, že se Betty nic nestalo.

„Zatraceně, co je tady k smíchu?“ okřikla ho. „Mně to vůbec nepřipadá legrační, sundej mě dolů.“

„Obávám se, že jsem si zapomněl doma žebřík,“ odpověděl. „Musíš se sešplhat po některém z těch stromů.“

„Nemůžu!“ zakřičela. „Nedostanu se k nim. A už se taky dlouho neudržím!“

Michal několik vteřin mlčky hleděl nahoru. „Asi metr nalevo od tebe je větev, vypadá dost silná. Vidiš ji? Tvoji váhu by měla bez problémů vydržet. Zkus, jestli na ni dosáhneš.“

Betty zakomíhala nohama a nakonec rozhybala i tělo, až se dotkla větve nohama. Ruce ji už strašně bolely a prsty už jí sklouzávaly ze závěsné tyče rogala. Její snaha byla ovšem marná. Na větev nedosáhla. Kdyby se rozkývala ještě více, nemohla by se už držet tak pevně a spadla by dolů.

„Nedokážu to!“ vykřikla naříkavě.

Ještě než mohl Michal vymyslet jinou možnost, jak ji vysvobodit z této situace, ozvalo se z těsné blízkosti hlasité praskání a lámání větví. Betty ustrašené otočila hlavu. O několik desítek metrů dál zahlédla uprostřed bujného porostu obrys obrovského netvora. Valil se rovnou k ní.

Město kdysi patřilo k nejsvětlejším na světě a rok co rok lákalo miliony turistů. Bylo to eldorádo pro ty, kdo hledali rozptýlení, zábavu a rozkoš, ráj pro všechny, kteří měli rádi hru nervů a především Mekka hráčů. Bylo zde mnoho kasin, velkolepých show, nejvíce hracích automatů a heren. A patrně i největší procento sebevražd ve Spojených státech, protože nikde jinde – s výjimkou Wall Street – se tolik lidí během několika vteřin nestávalo naprostými žebráky.

Las Vegas byl v každém směru všežravý moloch, iluze, pompézně zinscenovaný triumf zdání a pozlátka nad skutečností. Už jen neonové reklamy a světelné nápisy, stejně jako tisíce blikajících světýlek na fasádách a uvnitř jednotlivých kasin spotřebovávaly tolik proudu, co menší město za celý rok. Když se to tak vezme, platí to o městě dpo-

sud, pomyslel si Littlecloud. Ovšem jen proto, že to je jediné město, které na Zemi existuje.

Alespoň v této době.

Zhruba sto dvacet milionů let před tím, než bylo Las Vegas vůbec založeno. Celé to bylo příliš bláznivé, než aby se nad tím člověk vážně zamýšlel.

Littlecloud se díval předním sklem vzlétající helikoptéry Bell UH1. Když se svými průvodci podstoupil před dvěma roky cestu do pravěku, aby odpojil gama cyklotron, který uvolňoval obrovskou energii způsobující trhlinu v čase, přiletěli dvěma helikoptérami Bell UH1 a supermoderním Stingrayem. Nikdo nemohl předpokládat, že přistanou rovnou uprostřed nejprudší písečné bouře století, nebo snad milionů let.

Písečná bouře Stingray takřka roztrhala na kusy a to, že Bell alespoň částečně bouření živlu přečkal, bylo způsobeno jeho podstatně větší hmotností a robustnější konstrukcí. Ale i tento stroj utrpěl značné škody. Dát oba stroje dohromady trvalo přes rok, ale jako zázrakem se to podařilo.

Ačkoliv život si tehdy Littlecloud zachránil jen díky tomu, že utekl do UH1, dával Littlecloud přednost letům Stingrayem. Mnohem rychlejší vrtulník, který navíc vystačil s minimem paliva, byl ovšem potřebný pro delší průzkumné lety do vzdálenějších oblastí, a tak tentokrát musel vzít zavděk staromódním Bellem.

Ve vzdálenosti několika mil bylo možné na obloze zarudlé západem slunce rozeznat několik tmavých bodů, což mohli být jediné létající dinosauři. Patrně to byli Rhamphorhynchové nebo také někteří z menších Pterodactyloidů. Pro opancěrovanou a ozbrojenou helikoptéru každopádně nepředstavovali nebezpečí.

Littlecloud se zase obrátil k bočnímu okénku, jímž měl dobrý výhled na Las Vegas.

Během posledních dvou let, od té doby, co bylo zasaženo časovým skokem a ocitlo se v minulosti, se město naprosto a od základu změnilo.

Z bývalé metropole, čítající sice jen asi dvě stě šedesát tisíc obyvatel, zato ale trojnásobný počet turistů, se stalo přízračné město. Jen tu a tam, a to i jen v určitých čtvrtích, bylo občas možné zahlédnout lidi – většinou ozbrojené vojenské hlídky.

Když to člověk připustil, byla příroda nemilosrdná nejen tehdy,

šlo-li o získání původního teritoria a o zničení známek lidské civilizace, ale byla i mnohem rychlejší, než mnozí lidé tušili. Zvláště v této době, kdy rostlinstvo bylo docela jiné a v mnohém směru bujnější než v současnosti.

Stačily dva roky a asfalt byl na mnoha místech rozprskán a vydraly se z něj výhonky rostlin. Spoustu dalších ulic už vůbec nebylo možné rozeznat. Proměnily se v bující vysokou změť kapradin a popínavých rostlin, kudy bylo třeba si prosekávat cestu mačetou.

I mnohé domy už byly natolik zchátralé a zvětřelé, že na první pohled budily dojem prastarých zřícenin opuštěných před staletími zrovna takových, jaké byly objeveny uprostřed pralesů v jižní a střední Americe jako pozůstatky starých Mayů nebo Aztéků.

Přesto to ovšem nebyl vyloženě deprimující pohled. Aspoň ne pro Littleclouda. Měl indiánský původ a přestože už neměl onen intenzivní vztah k přírodě, který byl vlastní jeho předkům, přírodní charakter lesa se mu líbil víc než klamná vyumělkovanost měst, kterou bylo právě Las Vegas velmi typické.

Bojový vrtulník, který řídil, rychle nabral výšku. Když startovali z Las Vegas dříve, ležela kolem města pouze vyprahlá neživá poušť. I ta se spolu s městem ocitla v pravěku, ale změnila se.

Řeka, která vytékala daleko mimo oblasti postižené časovým skokem, se poblíž města rozlévala po písku a během několika měsíců si pustinou vytvořila koryto. Neméně rychle se podél jeho břehů vytvořil a rozrůstal pás džungle. Také změněné klima s častými a dost prudkými tropickými lijáky přispělo k tomu, že části pouště se změnily v úrodnou zem.

A na tomto procesu se podstatnou měrou podíleli i lidé, kteří se ocitli v pravěku. Některé oblasti přímo na okraji města byly zavlažovány malými kanály, byly pečlivě rozorány a osázeny zeleninou a ovocnými keři a stromy.

V bytech, ale především ve skladištích kasin a hotelů byl sice dostatek potravin, aby se mohli až do konce života dostatečně nasytit, ale to se týkalo pouze množství. Většina zásob měla omezenou dobu použitelnosti a nejpozději do roka bude nepoživatelná. Kromě toho to byly pouze konzervy nebo zmražené potraviny.

Čerstvé maso získávali lovem a zjistili už, že maso některých druhů dinosaurů chutná skvěle. Důležitější ovšem bylo zásobování čerstvým ovocem a zeleninou, takže v omezeném rámci začali se země-

dělstvím.

Ted' bylo ovšem všechno ohroženo nebezpečím, které ještě v minulých letech nikdy nenastalo.

Město i s plantáží, jak byly označovány obdělávané plochy, zůstalo za helikoptérou a pilot zvýšil rychlost. Několik minut letěl maximální rychlostí směrem k jihu. Vegetace houstla, čím více se blížili k džungli, která vyznačovala hranici mezi pásmem země, která se sem dostala z přítomnosti, a původním pralesem, pocházejícím z pravěku. V nejbližším okolí už dlouho k žádnému časovému skoku nedošlo.

„Támhle vpředu je to,“ řekl konečně pilot a ukázal rukou dopředu.

I Littlecloud už zahlédl průsek. Pohled na něj byl i tentokrát stejně bizarní a hrůzyplný jako před několika dny, když ho spatřil poprvé. Džunglí se táhl takřka míli široký pás zkázy, rovný, jako by byl narýsován podle obrovitého pravítka a táhl se ještě dál, až do původní pouště, která byla již dost hustě zarostlá.

V průseku nebyla ani stopa zelené. Onen pás byl tak mrtvý, jako by byl padl za oběť požáru. Jenže to nebyl ten pravý důvod.

Ve skutečnosti byly rostliny sežrány. Čelo onoho průseku bylo černé a Littlecloudovi se i z výšky zdálo, že vidí, jak se tam země pohybuje v těžkých vlnách. Z toho černého místa vycházelo neustálé ševlení a bzukot.

Nebyla to ovšem zem. Nechybělo mnoho a Littlecloud za tento omyl málem zaplatil životem, když před několika dny onen průsek poprvé objevil při jednom z průzkumných letů. Nutil tenkrát pilota, aby přistál. Teprve doslova v poslední vteřině si všimli nebezpečí a zase rychle vystoupali.

Domnělá černá skvrna se skládala ze statisíců, možná i milionů tvorů, jaké Littlecloud ještě nikdy neviděl. Byli asi dvakrát delší než prst a vzdáleně připomínali křížence mravenců a kobylek.

Stejně, jako to v současnosti dělali obrovští mravenci nebo kobylky především v Africe a jižní Americe, i zde se tito tvorové spojili do obrovského hejna a kudy táhli, sežrali všechno, co jim přišlo do cesty.

Jejich žravost se přitom neomezovala jen na rostliny. Při přeletu nad průsekem objevil Littlecloud několik čistě ohlodaných koster a mimo jiné i obrovskou kostru Apatosaura. Hlad drobných žroutů byl zřejmě bezmezný.

Littlecloud se znechuceně díval na hemžení dole. Dokonce i pouhým okem mohl poznat, že obří mravenci postupují dopředu.

„Zdá se mi, že jsou ještě rychlejší,“ vyrazil ze sebe pilot. „Musí přece existovat nějaký způsob, jak je zastavit. Proč na ně prostě neshodíme pár granátů?“

Littlecloud unaveně zavrtěl hlavou. O tom už diskutoval často s Mainlandem a ostatními. Měli sice ohromný potenciál ničivých zbraní, ale proti takovému nepříteli jim jsou zbraně velké ráže k ničemu. Každý granát by jistě zabil několik set těch drobných bestíí, ale při tom ohromném počtu to vůbec nemělo smysl.

V tomto případě navíc hrozilo ještě jedno nebezpečí. Už několik dní nepršelo. Bombardováním by jistě způsobili požár a asi by se jim ho nepodařilo udržet pod kontrolou.

Z tohoto důvodu bylo také nemožné cíleně vypálit část pralesa, aby mohli mravence buď spálit, nebo je přinutit změnit směr. To by totiž zvířata jistě udělala, kdyby narazila na vyhořelý pás lesa před sebou.

Po důkladné diskusi však všichni tento nápad zamítli. Museli ho zamítnout.

„Nebezpečí by se se tím ještě zvýšilo,“ odpověděl Littlecloud. „Při tomhle suchu, jaké bylo v posledních týdnech, bychom ten požár nezvládli. Vítr by ho zanesl rovnou do Las Vegas a sami bychom se tam usmažili. Než přijdou deště nebo dokud se neotočí vítr, nemůžeme to riskovat.“

Jeho hlas zněl zkormouceně. To, co se jemu a ostatním, kdo se ocitli v této době, podařilo za poslední měsíce vytvořit, bylo náhle v ohrožení. Ubránili se těm nejdravějším dinosaurům a vytvořili si malý ostrov pro přežití.

A to všechno teď mělo přijít vniveč? To, co nestačili zničit největší obři, kteří kdy na této planetě žili, to teď má být ohroženo drobnými tvory, z nichž každého jednotlivého by nebyl problém zašlápnout podpatkem, kteří ovšem v takové síle představovali hrozbu, před níž, jak se zdálo, nebylo ochrany.

„Jestli se budou pohybovat tímhle tempem a nenajdeme způsob, jak je zastavit, stačí jim ještě sotva den,“ zamumlal pilot. „V nejlepším případě dva.“

„Vím,“ odpověděl Littlecloud. Zmocňovalo se ho stále větší zoufalství.

V duchu si prodloužil onen široký, do poslední rostlinky vyžraný průsek tímtež směrem. Ale výsledek byl tentýž.

Hejno těch nenasytných žroutů se pohybovalo na jihovýchod – přímo na Las Vegas.

Nezadržitelně.

„Zmiz, Miku,“ zařvala Betty. „Něco se na nás valí. Schovej se někam.“

„Ale vždyť tě tady nemůžu nechat samotnou,“ zněla hrdinská a zároveň hloupá odpověď.

„Co chceš dělat jiného? Zadržet toho dinosaura holýma rukama?“

„Shod' mi dolů pušku!“

Na pistoli, kterou měla v bundě, Betty vůbec nepomyslela. Zbraň si koupila cestou sem, aby Cormana přinutila k návratu třeba i násilím. Proti gigantovi, který se sem valil, byla ovšem puška nanejvýš hračkou.

Dokonce ani lovecká puška s velkou ráží by tady zřejmě nebyla nic platná. Mohla jen doufat, že dinosaurus bude stejně jako většina z těch obrovských nestvůr, býložravec, nebo že si jí tady nahoře vůbec nevšimne. Byla pořád přece jen ve výšce osmi metrů.

„Tak už konečně zmiz!“ zakřičela ještě jednou. Příšerné praskání a lámání dřeva se už mezitím ozývalo z bezprostřední blízkosti. Betty už teď mohla vidět obrovité, odporné tělo dinosaura zřetelněji, i když ho pořád ještě zakrývaly rostliny a měsíční světlo nebylo natolik silné, aby projasnilo stín panující pod korunami jehličnanů.

Zřejmě i Michalovi už došlo, že jí nemůže pomoci, když tady bude jen nečinně stát. Po posledním zoufalém pohledu k ní nahoru zmizel mezi kapradinami.

Brzy nato dinosaurus dorazil ke skupině plavuní, v jejichž větvích visela Betty. Zvíře bylo vysoké, dokonce obrovské, ale jeho tělo bylo poměrně štíhlé. Enormní délku dosahovalo zvíře především díky svému dlouhému ocasu, který zatím zůstal z velké části v kapradinách. A pozoruhodný byl i pětimetrový krk, na němž seděla úzká zašpičatělá hlava.

Betty se díky přípravám k reportáži v družích dinosaurů už trochu vyznala, a tak si teď s úlevou oddychla. To zvíře je Diplodocus, v

podstatě neškodný býložravec, živící se především jehličím přesliček.

I tak ovšem představoval nebezpečí. Při své velikosti mohl nedopatřením rozmáčknout člověka, aniž by si toho vůbec všiml. Ani tady nahoře se ovšem Betty zdaleka necítila v bezpečí. Diplodoca totiž mohlo napadnout smést z cesty tu barevnou podivnou věc, která visela uprostřed jeho oblíbené potravy.

Betty už si každopádně všiml. Musel by být napůl slepý, aby přehlédl ostře zelenou bundu a především barevnou plachtu rogala.

Diplodocus natáhl dlouhý žirafovitý krk, až se jeho hlava ocitla ve stejné výšce s rogačem. Nemusel se přitom ani zvednout na zadní, jak to Betty viděla kdesi v knížce. Nejistě, ale jak se zdálo i trochu zvědavě si prohlížel podivný předmět i ženu.

Betty se ani neodvažovala pohnout. Dinosaurus možná právě uvažoval, jestli by mu chutnalo i tohle sousto, ačkoliv to docela jasně nebyla jeho oblíbená potrava. Pak Betty pochopila, že se chová přesně opačně, než by měla. Protože je to býložravec, mohl by ho zastrašit třeba i sebemenší pohyb. Začala kopat nohama.

Hlava dinosaura skutečně trochu ucukla dozadu, ale zvíře jej pořád sledovalo. Betty najednou trhla paží dozadu. Tenká látka bundy se roztrhla o větev, takže Betty se teď mohla trochu víc hýbat.

Přeručkovala po závěsné tyči rogala kousek po kousku stranou a postavila se chodidly na větev. Nevypadala dost masivně na to, aby unesla celou její váhu, ale mohla tak alespoň trochu ulevit pažím, které ji už nesnesitelně bolely.

Bettin strach pomalu mizel. Mohla by teď vytáhnout pistoli. Rána z bezprostřední blízkosti by jistě i takovému obrovi způsobila bolest a zahнала by ho možná na útěk.

Mezitím už ovšem byla takřka přesvědčená, že jí od Diplodoca žádné nebezpečí nehrozí. Možná to bylo nejen hloupé, ale vyloženě bláznivé, poměřovat tak zvláštního živočicha běžnými vlastnostmi, ale Betty prostě z dinosaurových očí nevyčetla ani náznak agresivity.

Vypadaly naopak velice mírumilovně a připomínaly jí trochu veliké oči plyšového medvěda nebo přítulného mimozemšťana E.T. z filmu Stevena Spielberga.

Velikost, která je pro člověka tak zarážející, ještě nutně nemusí působit odpudivě. Diplodocus byl v podstatě zvíře jako každé jiné. A to, že byl větší než většina ostatních a že zemřel více než sto milionů let předtím, než se zrodili první lidé, nemuselo ještě znamenat, že to

byla zákeřná bestie.

Síla a agresivita nevytvářely vždy jednotu. Je známkou hlouposti a předpojatosti, považovat všechno neznámé již předem za nepřátelské. To se ukázalo i v této extrémní situaci.

Dinosaurova hlava se opět přiblížila. Na krátký okamžik se Betty opět zmocnila panika, když se jí zvíře dotklo špičkou čumáku. Ale byl to jemný dotek, jako by Diplodocus věděl, že ji může snadno zranit nebo i zabít. A tak se choval přiměřeně opatrně.

Betty se nedokázala přemoci. Natáhla ruku a pohladila ho po tlamě. Kůže byla na dotek zvláštní, měkčí, ba sametovější než kůže teplokrevných zvířat. Zvíře vydalo hrdelní zvuk, který nebyl nepřátelský, naopak spíše spokojený. Betty se ovšem přesto vylekala, protože dinosaurova tlama se přitom pootevřela.

Na chvíli zahlédla v jeho čelisti dvě řady kolíkovitých zubů. Ovanul ji páchnoucí dech. Zhnuseně se otočila.

Diplodocus do ní znova mírně strčil. Patrně se mu líbilo, že ho pohladila a chtěl ji vyzvat, aby si s ním hrála.

„Zdá se, že jsi vážně moc milý hoch, jenže by sis měl vypláchnout pus,“ zamumlala a dlaní ho poplácávala po hlavě.

„Ale řekla bych, že ani ty mi odtud nepomůžeš dolů. Takže bys měl raději i odtáhnout někam pryč, než mi třeba omylem zpřerážíš nohy a ruce. Nebo než se dočista zblázním. Povídat si s dinosaurem, to už je docela slušný základ zcvoknutí.“

Diplodocus sklapl čelisti, jako by velice dobře rozuměl tomu, co říkala. Vypadalo to, jako by se usmíval a kdyby nejbližší psychiatr nebyl miliony let odtud, Betty by se určitě alespoň teď rozhodla při nejbližší příležitosti nějakého navštívit.

Diplodoca zřejmě hra buď začala pomalu nudit, nebo zvítězil hlad.

Sehnul poněkud hlavu a začal oškubávat jehličnaté větve a polykat je. Hlava byla teď rovnou pod Betty a ta se rozhodla k zoufalému činu. Seskočit z této výšky nemohla a kmeny stromů byly příliš daleko, aby na ně dosáhla. Ale snad jí opravdu k tomu, aby se dostala na zem, pomůže dinosaur.

To ovšem bude muset všechno vsadit na jednu kartu. Její život teď závisel na tom, jak zvíře zareaguje. A i když se zatím Diplodocus projevil jako naprosto mírumilovný živočich, nikde nebylo řečeno, že to tak zůstane i nadále.

Bylo docela dobře možné, že její záměr pochopí jako útok, nebo mu bude prostě jen připadat na obtíž a bude ji chtít setřást. I přes velké riziko ovšem byla šance příliš lákavá, než aby jí člověk nevyužil.

Betty chytila rukou krk zvířete. Kůže tady byla mnohem drsnější než na čenichu a byly na ní hluboké vrásky, za které se mohla pohodlně zachytit. Rychle se pustila i druhou rukou a také ji položila na drsný krk. Současně se přehoupala nohama.

Diplodocus tiše zahudral, z čehož se ovšem nedalo poznat, jestli se zlobí, nebo je rád. Každopádně se ovšem nechystal Betty setřást. Dokonce ještě více sehnul hlavu, takže sklon krku už nebyl tak strmý a usnadňoval jí šplhání. Opatrně se po čtyřech odplazila na horní stranu krku a vráscitá kůže jí přitom poskytovala dostatek příležitosti, jak se udržet.

Teprve, když dorazila k místu, kde začínaly mohutné přední nohy, na chvíli se zarazila. Po noze musela sešplhat sama. A to bude zřejmě ta nejobtížnější část sestupu. Zatímco hledala nejlepší místo, vyrazil dinosaurus náhle pronikavý řev a udělal krok vpřed.

Ten pohyb přišel nečekaně, ale i kdyby na něj byla Betty připravená, patrně by se nedokázala udržet. Při tom kroku se totiž kůže zvířete až příliš napnula.

Prsty jí sklouzly a ona se s rozmáchnutými pažemi svalila dozadu. Nebyla ani čtyři metry nad zemí a husté měkké kapradí ztlumilo její pád. Přesto ovšem takřka omdlela. Několik vteřin ležela naprosto bezvládná.

Zemí otrásl mohutný náraz. A pak se Diplodocus chystal k dalšímu kroku. Betty zahlédla, jak jedna z jeho mohutných tlap míří rovnou na ni.

Nemyslela si, že by na ni dinosaurus chtěl stoupnout schválně. Patrně ani netušil, kde Betty je, protože kapradiny ji zpola zakrývaly, ale mezi úmyslným rozdupáním a zašlápnutím omylem není přece žádný rozdíl.

Betty se bleskurychle převalila, ale okamžitě pochopila, že to nebude stačit, aby se dostala z dosahu nebezpečí. To, že se Diplodocus pohyboval poměrně pomalu, jí teď přišlo vhod.

Podařilo se jí ještě v obrátce dostat do dřepu a pak se mohutně odrazit. Za vteřinu už Diplodocova noha dopadla tam, kde Betty předtím ležela, rozdrtila porost a způsobila další zadunění země.

Betty se narovнала. Cítila bolest v celém těle, ale nebezpečí ještě

nepominulo. Pořád ještě byla obrovi nebezpečně blízko.

„Sem!“ zaslechla Michalův tlumený výkřik z kapradin před sebou. Betty se tam rozběhla. Přikrčená a s rukama před obličejem vklouzla do porostu a dostala se až k Michalovi.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a s obavami na ni hleděl.

Betty přikývla. „Jen pár škrábanců a odřenin,“ odpověděla. „Nic vážného.“

„Ale bylo to tak tak. Příště by sis měla kamarády vybírat trochu pečlivěji. Skoro se mi zastavilo srdce, když jsi tu bestii hladila a pak ses po ní ještě sešplhala.“ V jeho hlase zněla výčitka. „Copak nemůžeš brát trochu ohledu na moje zdraví?“

Betty se přinutila k úsměvu a nespouštěla oči z Diplodoca vzdáleného jen pár desítek metrů od nich. „Jinak to tentokrát nešlo. A kromě toho to bylo docela fajn.“

„Asi jsi tomu svému novému příteli zlomila srdce. Koukej, jak tě pořád hledá.“

Měl zřejmě pravdu. Diplodocus pohyboval hlavou mezi korunami stromů sem a tam a pořád se vracel k prázdnému rogalu, pak hlavu sehnul a hledal Betty na zemi.

„Zmizme raději,“ řekla Betty. „Příliš velká náklonnost mi byla odjakživa protivná. A pak – máme před sebou ještě jistý úkol.“

Michal přikývl. „Corman,“ řekl vážně. „Doufejme, že už není pozdě. Musíme za každou cenu zabránit tomu, aby otevřel ten kanystr. To je teď ze všeho nejdůležitější.“

Boris Corman se probral s mučivými bolestmi hlavy. Nevěděl, jak dlouho ležel v bezvědomí a jak to, že vůbec omdlel. Na několik vteřin dočista ztratil orientaci a prudká bolest v hlavě mu znemožňovala, aby se na cokoli soustředil.

Ležel v měkkém písku. Ačkoliv se mu okamžitě udělalo zle a bolesti ještě zesílily, s námahou se zvedl na lokty a rozhlédl se kolem sebe. Byla bouře. Mohutné poryvy větru zvedaly ze země oblaka písku a vmetaly je Cormanovi do tváře, takže ten se musel otočit po větru a zakrýt si obličej dlaní. Když si otřel uslzené oči, rozhlédl se důklad-

něji.

Pohled na noční poušť s temným pásem pravěkého lesa ve vzdálenosti dobré míle odtud Cormanovi navrátil paměť. Vzpomněl si, jak vytáhl zbraň a nutil s ní Leo Richardse, zločince a lovce divoké zvěře, aby těsně před časovým skokem vystoupili z okraje lesa do pouště, která se měla ocitnout v minulosti.

Ten úskok předem naplánoval. Richards nic netušil o skutečném Cormanově záměru, ale domníval se, že chce do DINOLANDU, vyhlášeného za uzavřený vojenský prostor, jen kvůli své vášni pro dinosaury a proto, aby se tam porozhlédl a především, aby viděl zblízka průběh časového skoku.

Nadšení pro dinosaury? Boris Corman zkřivil zhnuseně obličej. Z duše ty bestie nenáviděl od té chvíle, kdy se vůbec při prvním časovém skoku před dvěma lety dostal do přítomnosti jeden z Tyrannosaurů a zničil mu rodinu. Žena a dcera Sandy byly mrtvé na místě a jeho druhá dcera Tippy ležela od té doby v komatu a zřejmě se z něj už nikdy neprobere.

Corman od té doby myslel jen na pomstu. Jako biochemik vyvinul v posledních letech sérum, které účinkovalo zejména na dinosaury, sterilizovalo je a odsoudilo by je tak k vymření. Když výzkum ukončil, potřeboval někoho, kdo by ho dostal do DINOLANDU. A tohoto pomocníka získal v Leo Richardsovi. Richards byl zločinec s pohnutou a dobrodružnou minulostí, který se všude na světě dával najímat jako vykradač hrobek, osobní strážce, žoldák a vrah. Jeho velikou zálibou byl navíc lov divoké zvěře a předsevzal si, že do své sbírky trofejí přidá i dinosaura.

Také proto byl vášnivý lovec ochoten Cormanu dostat do DINOLANDU a podařilo se mu získat díky tajemnému informátorovi údaje o tom, kdy a kde proběhne nejbližší časový skok.

Přesto se ovšem Borisi Cormanovi povedl jeho plán jen zčásti. Podcenil Richardsovu schopnost rychle reagovat. Lovci zděšenému myšlenkou, že by se mohl dostat do minulosti, se totiž podařilo Cormanu přemoci a utéci. Corman si ještě vzpomínal na úder, který ho poslal k zemi, než vše utonulo v temnotě bezvědomí.

Teď už ovšem zjistil, proč omdlel. Těsně vedle něj trčela z písku špička kamene. Byla potřísněna krví a když si Corman zvedl ruku k zátylku, ucítil, že má spleené vlasy a že se mu tam vytvořila pořádná boule. Takže se musel hlavou udeřit rovnou o ten kámen.

O několik kroků dál zahlédl pistoli. Ale kde je kanystr se sérem?

Teprve teď, když se Corman důkladněji porozhlédl, zjistil, že není sám. Kroužilo nad ním několik temných obrysů ostře se rýsujících na noční obloze.

Zvířata nebyla nijak zvlášť velká a rozpětí jejich křídel bylo jen něco přes půl metru. Naštěstí to byli jen Pterodactylové, a ne podstatně větší Rhamphorhynchové, kteří by dokázali svým mohutným zobákem člověka zmrzačit nebo dokonce i zabít.

Vzápětí také spatřil, co Pterodactyly přilákalo. Dva z nich se hádali o cosi, co bylo stejně veliké jako oni a co leželo o několik desítek metrů dál v písku. Jeden z létajících dinosaurů to zachytil za popruh a vlekl věc za sebou. Předmět se v měsíčním světle kovově zaleskl a Corman poznal, že je to kanystr.

Byl vyroben z mimořádně lehké slitiny hliníku a ušlechtilé oceli, která byla zevnitř potažena jemnou vrstvou skla a azbestu. Ani sérum v plynném stavu nevážilo příliš mnoho a přesto bylo úžasné, že malé zvíře dokázalo nádobu odtáhnout několik metrů, než pak otevřelo zobák a popruh upustilo.

Kanystr dopadl na zem. Okamžitě se u něj ocitl druhý Pterodactylus, chňapl po popruhu a vytáhl nádobu do výšky.

Zvířatům muselo uçarovat kovové blýskání kanystru. Corman si vzpomněl na přísloví o strakách zlodějkách a věděl, že jsou i jiné druhy ptáků, které přitahují lesklé předměty a často je kradou. Nikdy by si ovšem nepomyslel, že to platí i o létajících dinosaurech.

„No počkejte, vy zatracené bestie,“ zavrčel Corman. Vyskočil a vzápětí zase s výkřikem klesl, když mu hlavou projela prudká bolest. Tak tak ještě stačil zmírnit pád rukama.

Bolest byla tak nesnesitelná, že mu takřka vyrazila dech. Corman musel na několik vteřin zavřít oči a měl pocit, že ho bolí celé tělo. Bolest se jen pomalu zmírňovala na alespoň trochu únosnou mez. Teprve teď si uvědomil, jak je mu nevolno. Připadalo mu, že se s ním všechno točí. Začal zvracet a dávení ustalo, až vyvrhoval už jen hořkou žluč.

Náraz na kámen byl zřejmě přece jen vážnější, než se domníval. Podle příznaků bylo jasné, že utrpěl přinejmenším lehký otřes mozku.

Borisi Cormanovi se chtělo řvát vztekem a zoufalstvím. Byl od cíle vzdálen na šířku dlaně. Všechno, co chtěl udělat, bylo, že otevře kanystr, jakmile se ocitne v minulosti.

Sérum by se při kontaktu s kyslíkem proměnilo v dokonalý plyn a rozšířilo by se po celém světě. Bez potomstva by pak za několik desítek let vymřeli i ti nejstarší dinosauři a zaplatili by tak za to, co způsobili jeho rodině.

Všechno by bylo tak jednoduché. Jen prosté otočení uzávěru kanystru a pomsta by byla dokonána. Vždyť jen ona dodávala v posledních dvou letech jeho životu smysl. Bylo mu naprosto jedno, co by se stalo pak.

Smrt ho neděsila, nanejvýš mu otevírala cestu ke shledání s jeho rodinou na onom světě, pokud bylo pravda to, co slibovala většina náboženství. Možná by se dokonce sám zabil dříve, než by mohl být rozsápán některou z těch mnoha šelem žijících v té době.

Namísto toho ovšem bude muset bojovat jako zřejmě ještě nikdy předtím, aby přece jen provedl svůj plán. A v této situaci byly předpoklady velmi nepříznivé.

Corman zvedl hlavu. Pterodactylové mezitím odvěkli kanystr téměř o sto metrů dál a nevypadalo to, že by jen tak snadno ztratili zájem o novou hračku. Musela je čímsi fascinovat.

S námahou se jako stařec odplazil k pušce. I těch několik málo metrů pro něj bylo takřka nepřekonatelnou vzdáleností. Cítil se strašně zle. Vymstilo se mu, že předtím tak zbrkle vstal.

Jediné rozumné by bylo, aby si odpočinul a počkal, než znovu načerpá síly. Jenže to už by pak ten kanystr byl zřejmě nadobro ztracen. Nemůže svůj záměr najednou přerušit a za pár dní se do něj pustit znovu. Návrat nebyl možný a tady neměl možnost sérum vyrobit.

Když konečně dorazil k pušce, byl Corman celý zalitý potem. Prsty sevřel chladný kov. Zase se mu všechno před očima zatočilo a i když už předtím vyzvracel všechno, co v žaludku měl, znovu se začal dávit. S odporem plival hořkou žlučovitou tekutinu, která mu do úst stoupala ze žaludku.

Vleže se otočil. Přes vynikající mušku s dalekohledem se mu nepodařilo žádného z dinosaurů přesně zaměřit. Měl zakalený pohled a kromě toho ani nedokázal držet pistoli v klidu. Ale nakonec na tom přece nezáleželo.

Šlo mu jen o to, aby Pterodactyly vystrašil. V ideálním případě zasáhne dokonce samotný kanystr. Kovový obal byl sice dost odolný, ale kulka by ho prorazila. A díra by měla stejný efekt, jako by otevřel uzávěr.

Nočním tichem, přerušovaným jen vzdáleným řevem nějakého dinosaura, výstřel zazněl jako zadunění z děla. Z boční šterbiny pušky vyskočila prázdná nábojnice.

Corman nedokázal mířit, ale přesto s uspokojením zaregistroval, že kulka se otřela o jedno zvíře. Každopádně to nemohlo být těžké zranění. Možná se dinosaur jen polekal, takže se ve vzduchu zakymácel. Za několik vteřin už ovšem zase plachtil vzduchem stejně suverénně jako dříve.

Výstřel ovšem zaúčinkoval. Oba dinosauři nechali své kořisti a s chvatným máváním křídel se vznesli vzhůru k obloze.

Boris Corman si ještě na několik vteřin odpočinul a pak se opatrně vzepřel na rukou. Dával si přitom načas, aby opět náhle nepřetížil krevní oběh. Vyvaroval se jakéhokoliv rychlého pohybu a při zvedání se opíral o pušku.

Tentokrát to dokázal. Pořád ještě mu bylo nevolno, ale podařilo se mu udržet se na nohou. První kroky byly ještě nejisté a vrávoravé, ale Corman se zaťatými zuby bojoval s bolestí a slabostí. Pušku pořád používal jako berlu, o kterou se opíral.

Pomalou a s námahou klopýtal ke kanystru se smrtícím obsahem.

Bell UH1 se pomalu, ale s neuvěřitelnou přesností snesla na přistávací plochu. Lyžiny podvozku dosedly, aniž by bylo cítit sebemenší náraz. Hluk ustával, motor už byl vypnut, listy rotoru se už točily pouze setrvačností.

Littlecloud nečekal, až se zastaví. Otevřel dvířka a vyskočil ven. Přikrčen odběhl k muži, stojícímu opodál. I když byl oblečen v civilu, byl Mainland čímsi jako vrchním velitelem.

Už předtím, než se octli v pravěku, byl poručíkem policie v Las Vegas a docela samozřejmě převzal velení i zde. Prostě proto, že byl pro tuto funkci tím nejvhodnějším člověkem.

Většinu času nosili všichni civil. Evakuace města proběhla v takovém chvatu, že obyvatelé museli zanechat veškerý majetek, takže tady bylo více než dost oblečení pro všechny, kdo se octli v minulosti. Civil byl navíc mnohem pohodlnější než uniformy.

„No?“ zeptal se Mainland. Nebylo možné přeslechnout obavy, které zazněly i z tohoto jediného slůvka. Byl to silák, něco přes třicet let, ale na první pohled vypadal alespoň o deset let starší. V posledních dnech téměř vůbec nespál a vypadalo to, že odpovědnost ho tíží jako několika tunové závaží. Littlecloud by si to s ním za nic na světě nechtěl vyměnit.

„Beze změn,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Ty bestie se valí rovnou na nás. Ani konec džungle je neodradil od jejich směru a dokonce ještě zrychlily, protože když jsou teď z džungle venku, mají méně žrádla. Nejpozději zítra večer jsou tady.“

Jeho slova jako by k neviditelnému závaží na Mainlandových ramenou přidala ještě další kila. Podpatkem boty rozdrtil pomyslné zvíře.

„Tak prostě budeme muset bojovat,“ zamumlal. Měl hlas docela starého muže, ale vzápětí zase zazněl plný síly, když v návalu vzteku dodal: „Ty zatracené bestie! Proč nepostupují podle okraje lesa? V džungli mají desetkrát více žrádla než v poušti!“

Littlecloud pokrčil rameny. „Možná jsou na to prostě příliš hloupí,“ odpověděl opovržlivě. „Táhnou prostě jednou zvoleným směrem, ať už najdou žrádlo nebo ne. Asi by táhly tak dlouho, dokud by nakonec v poušti nevyhladověly.“ Odkášlal si. „Jenže to už pro nás může být pozdě. A nepomůže nám lámat si hlavu nějakými kdyby a ale. Raději uvažujme, co můžeme podniknout.“

Mainland stroze přikývl. „Máš pravdu, Rede,“ řekl.

Littlecloud byl rád, že Mainland už dávno upustil od zatracené přezdívky „Winnetou“, kterou ho zpočátku přiváděl k nepřítelosti.

Mainland mu položil ruku na rameno. „Pojď, dáme si kafe.“

„Jediná rozumná věc by byla – Las Vegas prostě vyklidit,“ řekl Littlecloud, zatímco spolu kráčeli k jedné z malých budov na okraji letiště. Pravděpodobně by stačilo, kdybychom se na pár dní přestěhovali do jiné čtvrti dál na severozápad.“

„A potom, až se vrátíme, tady najdeme všechno, co jsme postavili, zničené?“ Mainland znova zavrtěl hlavou.

„V případě nutnosti byste to mohl prosadit násilím. Oč přijdeme? O pár zahrádek se zeleninou a o část z toho, co nebudeme moci vynést z domů. Má to takovou cenu, abychom kvůli tomu riskovali své životy?“

„Ty mi nerozumíš,“ řekl zkroušeně Mainland. Zastavil se a otočil

se k Littlecloudovi. „Většina lidí tady jsou civilisté. Bylo pro ně dost těžké smířit se s tím, že se ocitli tady. Těch pár zahrádek, jak tomu říkáš, je všechno, co mají. Jejich malý svět, který si tady vytvořili. Samozřejmě to všechno mohou zasadit znova, ale o to nejde. Nechtěli ještě jednou o všechno přijít – i když je toho tak málo. Nepřežili by to, a proto se rozhodli, že tady zůstanou a budou město bránit. Výsledek hlasování byl jednoznačný.“

Littlecloud několik vteřin mlčel. Mainland nechal občany hlasovat a takřka osmdesát procent se vyslovilo, aby zůstali.

„Hlasování,“ zamumlal Littlecloud. „Měl ses proti tomu postavit. Ti lidé nemají představu o tom, co je čeká. Vždyť to hejno neviděli. To chceš skutečně, aby naše životy závisely na rozhodnutí lidí, kteří nedokážou odhadnout situaci a neznají ani pořádný dosah možného nebezpečí?“

„Nic jiného mi nezbývá,“ prohlásil Mainland. „Každý, kdo chce jít, může, ale ostatní přece nemohu vyhnat násilím. Kromě toho jsem přesvědčen, že to hlasování by nedopadlo jinak i kdyby všichni přesně věděli, jaké je skutečné nebezpečí. Většina z nich by raději zemřela, než aby odtud třeba jen na pár dní odešla.“

„A právě to uděláme,“ zaprorokoval temně Littlecloud. Zabořil ruce do kapes bundy. „Alespoň mnozí z nás. Nevěřím totiž, že se nám podaří ty bestie zastavit. A neuvěří tomu nikdo, kdo je uvidí.“

„Já vím,“ zamumlal Mainland takřka neslyšně. Sám se před několika hodinami zúčastnil jednoho pátracího letu. „Ale musíme se o to alespoň pokusit. Nemůžeme jinak, i kdyby to znamenalo náš konec.“

Bouře ustala.

Byla docela krátká a vznikla patrně střetem různých klimatických podmínek v souvislosti s časovým skokem. Klima ovšem bylo také to jediné, co se už opět znormalizovalo.

Kromě toho, že i zde byly rostliny zelené, nedala se pravěká džungle v ničem přirovnat k normálnímu lesu současnosti. Michal Atkinson měl vždycky les rád a mnoho víkendů strávil na chatě svého

přítele. Ležela docela osamocená na břehu jednoho jezera na úpatí Skalistých hor a dalo se tam výborně rybařit a podnikat několikahodinové procházky, aniž byste potkali živáčka.

I normální les byl plný života, jenže v noci to většinou nebylo poznat. Nanejvýš se stalo, že člověka vystrašil pták, myš nebo jiné zvíře. Jinak ovšem po; setmění zavládlo takřka strašidelné ticho.

Tady to bylo jinak. Džungle byla plná nespočetných zvuků. Neustále se ozýval řev dinosaura, lámání větví a další zvuky, které nebylo možné jednotlivě identifikovat, takže působily ještě hrozivěji. Kolosy, vážící několik tun, se nepohybovaly tak tiše jako malá zvířata, žijící v současných lesích Spojených států.

Jistě, i tam ještě žily šelmy, především medvědi, kteří mohou být člověku docela nebezpeční, ale ti byli v mnoha oblastech už z velké části vyhubeni.

Tady to bylo jinak. Každý krok v téhle džungli mohl být posledním. Za každou rostlinou mohlo číhat smrtelné nebezpečí – a občas nejen za ní. Zrovna před několika minutami se Betty přiblížila k rostlině s krásně zbarvenými květy. Vrcholek jednoho z nich se prudce rozevřel, vymrštil se dopředu a chmatl po ní. Mladá novinářka jen o vlasek unikla skousnutí masožravé rostliny. Michal se ještě teď v duchu otrásl při té vzpomínce. Svým způsobem byl ovšem tento pravěký prales právě díky své cizorodosti krásný, fascinující. Byl ovšem zároveň smrtícím molochem a dokonce i to, co zpočátku vypadalo naprosto neškodně, mohlo se náhle projevit jako smrtelné nebezpečí.

Právě o flóře oné doby bylo ještě známo velmi málo. V minulých letech probíhaly v DINOLANDU intenzivní výzkumy zaměřené ovšem hlavně na zvířecí druhy – především pochopitelně na dinosauiry. Protože už jen oni sami představovali takřka nevyčerpatelné objekty výzkumu a ani po dvou letech se o nich nevědělo vše, jiné formy života byly dosud zanedbávány. Michal dosud ani netušil, že v té době vůbec existovaly masožravé rostliny.

Cítil, jak ho najednou Betty chytila za paži. „Támhle vpředu,“ zašeptala a ukázala volnou rukou před sebe.

I paleontolog spatřil písek, který prosvítal mezi kapradinami, ale potlačoval v sobě příliš veliké naděje. Pravda byla docela prostá a jasná. Zabloudili. Nebylo tady nic, co by jim mohlo sloužit za orientační bod, takže bylo docela dobře možné, že se celou dobu pohybovali v kruhu. A stejně tak nebylo vyloučeno, že se každým krokem vzda-

lovali od místa nejnovějšího časového skoku.

Už několikrát se domnívali, že konečně došli na poušť, jenže po každé to byla pouze malá mýтина. Přesto oba bezděky přidali do kroku a pak po několika vteřinách zjistili, že před sebou mají zase jen pár metrů širokou mýtinu.

„Zatraceně!“ Betty zařala vztekem dlaně v pěst, kopla do keře kapradin a pak si rezignovaně sedla na zem. Nebyla zvyklá na dlouhé pěší pochody a chůze v tomto pralese byla zvlášť namáhavá.

„Selhali jsme,“ řekla Betty. Vztek v jejím hlase vystřídala rezignace. „Nedokázali jsme zabránit Cormanovi, aby se dostal do téhle doby. Teď už jistě dávno otevřel kanystr. Jsme packalové.“

Michal se posadil vedle ní a položil jí ruku na rameno. Jako by se mlčky dohodli, doposud vedle sebe šli a takřka nepromluvíli.

Především se vyhýbali jakékoliv zmínce o časovém skoku. A alespoň Michal se co nejupřímněji snažil ani na něj nemyslet. V tom mu napomáhala i všechna nebezpečí okolí, protože neposkytovala příležitost k nějakému pohroužení do mučivých úvah. Přesto se dříve či později museli podívat pravdě do očí.

Betty měla pravdu, selhali na celé čáře. Nepodařilo se jim zabránit Cormanovi v cestě časem a za to je osud ztrestal tím nejprísnějším trestem.

Dostali se do časového skoku a byli přeneseni do doby vzdálené sto dvacet milionů let. Ta představa byla příliš úděsná, než aby si člověk mohl hned uvědomit všechny důsledky a smířit se s nimi. Sto dvacet milionů let! Bylo to abstraktní číslo. Byli ještě oba ve stavu jakéhosi šoku, který jim pomáhal zavírat oči před realitou. Co tato cesta znamená, si začnou uvědomovat teprve postupně. Najednou ztratili veškerý život, který až dosud vedli. Nic už nebude tak, jako dříve, nikdy už neuvidí své známé, nikdy...

„Celou dobu se v duchu ptám, jak jsi vlastně přistál,“ vytrhl ho ze zamyšlení hlas Betty. Michal pochopil, že řekla něco jen proto, aby začala rozhovor a aby přerušila ticho. „Bála jsem se, že se zřítíš. Ani já jsem už rogallo v té bouři nedokázala řídit. Ale tys z toho zřejmě vyvázl bez jediného škrábnutí.“

„Seskočil jsem,“ odvětil Michal a pokrčil rameny. „Když jsem viděl, že rogallo je těsně nad zemí, pustil jsem se krátce předtím, než se ta věc zřítíla.“

Zamlčel, že se pak zachoval jako idiot. Když viděl, že bouře Betty

vynesla nad okraj lesa, naslepo se rozběhl do džungle, směrem k místu, na němž se snesla dolů. Vedla ho k tomu panika.

Dost na tom, že se oba ocitli v pravěku, ale kdyby ještě ztratil Betty a octl se tady sám, asi by zoufalstvím zešílel. Takto byli alespoň dva a nebyli docela sami.

Kdyby se ovšem byl jen na chvíli zamyslel a pokusil si vřít do paměti alespoň směr, kterým se rozběhl, nebyli by teď v takové kaši.

„Až se rozední, budeme se moci řídit podle slunce,“ řekl. Bylo to míněno jako povzbuzení, ale jemu samotnému ta slova připadala fádňá, a tak dodal. „Nejsme v tomhle světě ovšem jediní. Aspoň teď definitivně víme, že přechod z přítomnosti do minulosti je možný. Takže i jiní lidé, kteří se dostali do časového skoku, ho přežili v pořádku. Pokud bychom se dokázali probít až do Las Vegas...“

„Je to tam téměř padesát mil,“ namítla unaveně Betty. „Vzdušnou čarou. To znamená padesát mil dlouhý pochod pouští nebo ještě delší kus podél okraje lesa. A to už nemluvím ani o těch nebezpečích, která na nás číhají. A předtím se musíme teprve dostat na ten okraj. Vždyť ani nevíme, kterým směrem jdeme.“

„Přesto. Musíme to dokázat. Musíme.“

Betty neodpověděla. Na několik minut nastalo opět ticho, až je náhle vylekala rána, která zaduněla nocí. Znělo to docela jinak než normální lámání větví a než různé další zvuky, které se ozývaly z džungle.

„Slyšel jsi to?“ zeptala se Betty. „To byl výstřel!“

Michal přikývl. „Corman!“

„Nebo nějaký jiný člověk. Šlo to odtamtud.“ Ukázala směrem, odkud přišli. „Pokud to opravdu střílel Corman, tak jsme šli přesně opačným směrem.“ Vstala a podívala se na Atkinsona. „Možná ještě není pozdě.“

Létající dinosauři se vrátili ještě dříve, než Corman urazil polovinu vzdálenosti. V podstatě ani vlastně neuletěli, nýbrž jen číhali a kroužili na obloze nad kanystrem. Výstřel je ovšem na chvíli vystrašil a zahnal.

Vrátili se. Corman se nejvíce děsil toho, že by mohli kanystr po každé odvléci tak daleko, že na něj nedosáhne a bude se muset plahočit dál a pořád na něj střílet, až mu dojde munice, které má i tak málo.

Nevěděl ani přesně, kolik nábojů má, protože nepočítal s tím, že bude muset pušku použít. Ve zbraních se stejně nijak zvlášť nevyznal, takže si nebyl jist, kolik se vejde do zásobníku pistole. V kapse bundy pak měl ještě asi půl tuctu patron, které mu dal Richards pro případ nouze.

Chůze mu pořád ještě působila těžkosti, i když už to nebylo zdaleka tak špatné jako zpočátku. Bolesti hlavy se zmírnily a byly teď snesitelnější, pocit závratě a nevolnost ovšem zůstaly. V hlavě cítil podivné hluch a chlad – jako by mu zamrzly části mozku.

Jen velice těžce se na něco soustředil. Myšlenky upíral jedině k tomu, aby se zmocnil kanystru. Občas byl duševně tak na dně, že si jen s obtížemi vzpomínal, co v nádobě vlastně je a proč sem přišel.

Otřes mozku musel být skutečně dost těžký.

Postupoval dopředu jen velmi pomalu. Problémy mu dělala především slabost a neustále se opakující poruchy rovnováhy. Ačkoliv se při každém kroku opíral o pušku, jednou dokonce ztratil rovnováhu a upadl. Prudký pohyb způsobil, že se opět ozvala bolest v hlavě.

Celou minutu musel zůstat nehnutě ležet a další minutu trvalo, než se konečně s námahou postavil na nohy a mohl pokračovat v cestě. Jen díky své železné vůli se mu to podařilo.

Ted' jen bezradně přihlížel, jak se létající dinosauři opět vracejí a dokonce s posilou třetího Pterodactyla. Jeden z nich opět chňapl po popruhu kanystru, zvedl nádobu do vzduchu a než ji upustil, zas s ní uletěl o několik metrů dál.

Ten pohled naplnil Cormana nevýslovným vztekem, který byl dokonce ještě intenzivnější než jeho fyzická bolest. Trochu se rozkročil, aby mohl jistěji stát, zvedl pušku a vystřelil na létající ještěry podruhé. Nezasáhl žádného z nich, ale opět se vylekali a upustili kanystr. Rozprchli se a plácající křídly rychle vystoupali vzhůru.

Corman spustil pušku, opřel se o ni a zase klopýtal dál. V hloubi duše věděl, že to je závod, který nemůže vyhrát, i když se zdráhal otevřeně si to přiznat.

První ranou nahnal hejnu létajících dinosaurů veliký strach, ale už druhá rána měla podstatně menší účinek. Pterodactylové nevyhlédli ani zdaleka tak vysoko, jako poprvé a jejich úlek trval také podstatně krat-

ší dobu než poprvé.

Trvalo několik vteřin než se zvíře zase přiblížilo ke kanystru. Podniklo několik pokusů. Několikrát za sebou se na něj vrhlo a přestože si ještě netrouflo až docela k němu, pokaždé se znovu otočilo. Když se nic nedělo, dostalo zřejmě dost odvahy a veškerá jeho zdrženlivost byla ta tam.

Corman udělal sotva deset malých vrávoravých krůčků, když Pterodactylus opět chňapl po popruhu, zvedl kanystr a opět s ním poodlétl o několik metrů. Sotva zvíře nádobu upustilo, přiletlo druhé a zátěž zvedlo.

Corman by byl nejraději opět vystřelil, jenže vzhledem k malému úspěchu mu připadaly patrony příliš vzácné. Měl jen dost malé množství munice a nevěděl, jestli nebude kulky potřebovat ještě nutněji. Na životě mu sice příliš nezáleželo, ale nesmí zemřít dříve, než splní své poslání a dokoná pomstu.

V nejhorším případě bude pronásledovat Pterodactyly až k jejich hnízdu, nebo v čem to ty bestie sídlí, a pokud ho mezitím napadnou, musí se bránit.

Pořád ovšem ještě zůstávala dost reálná naděje, že pronásledování přece jen nebude trvat tak dlouho. Nevěděl, co bylo cílem dinosaurů, ale blížili se stále více k okraji džungle.

Kanystr byl dost těžký, takže to při jejich drobných tělech musela být značná námaha, aby ho zvedli a vlekli dál.

Vystoupat s ním vysoko do vzduchu a uletět ovšem nemohli. A Corman nevěřil, že by nádobu vlekli přímo lesem. Na to tam bylo příliš mnoho dinosaurů, kterým by se mohli stát snadnou kořistí.

Při troše štěstí tedy nejpozději na okraji lesa zjistí, že se s kanystrem dál nedostanou, nechají ho být a budou si hledat jinou hračku.

To pomyšlení dodalo Cormanovi nových sil. Vlekl se dopředu rychleji než dosud a vzdálenost mezi ním a dinosaury se pomalu zmenšovala. Zvířata postupně začala zjevně ztrácet síly a dokázala s nádobou urazit stále menší a menší vzdálenost.

Po chvíli obětoval ještě jednu kulku a znovu Pterodactyly zahnal, zase si vytvořil jistou časovou výhodu tím, že se dostal ke kanystru opět o kus blíž.

Když se tentokrát vrátili, nebyla už zvířata sama a Boris Corman s náhlou hrůzou poznal, jak se po celou tu dobu mýlil.. Vzhledem k jejich drobným tělům považoval ty létající tvory za Pterodactyly, jen-

že to nebyli oni.

Ve skutečnosti to byly exempláře druhu Rhamphorhynchus.

Kdyby nebyl tak zničený, dovedla by ho na správnou stopu jejich síla, vytrvalost a především přímo dětské nadšení pro lesklou nádobu. Dětské bylo to správné slovo, protože zvířata byla tak malá jen proto, že to byla ještě neodrostlá mláďata. Proto ještě nebyl vyvinut ploutvovitý výběžek na konci jejich ocasu, který sloužil Rhamphorhynchům ke stabilizaci letu a byl pro tato zvířata typický.

Když se tentokrát tři létající dinosauři vrátili, přivedli si s sebou rodiče. Byli takřka třikrát větší než jejich mláďata a pravděpodobně pochopili, že malým hrozí nebezpečí. Corman si lehl na zem, aby nebyl tak snadným cílem.

Alfréd Hitchcock už před mnoha lety dokázal, že dokonce celkem neškodní ptáci jsou schopni zabít člověka a i když jeho film byl v mnohém ohledu přehnaný, jeho jádro bylo pravdivé. Dokonce i zobáky a drápy obyčejných ptáků mohou představovat – jsou-li patřičně použity – nebezpečné zbraně.

Tlamy Rhamphorhynchů byly delší než ruka. Byly osázené špičatými ještěřními zuby, které bezpochyby způsobovaly ošklivé rány. V porovnání s takřka dvoumetrovým rozpětím jejich křídel měli Rhamphorhynchové těla spíše malá, a přesto patřili k nejnebezpečnějším létajícím dinosaurům. Corman už slyšel zprávy, podle nichž se nezalekli zaútočit třeba na helikoptéru, pokud se cítili ohroženi.

Zdálo se ovšem, že Corman měl štěstí v neštěstí. Ani jeden z obou Rhamphorhynchů se nechystal na něj zaútočit. Namísto toho vyrazili krákové zvuky. Tři mladí dinosauři okamžitě kanystro upustili. Zato ovšem popruh zachytilo jedno z dospělých zvířat a bez zjevné námahy vyneslo nádobu do výšky. Boris Corman vykřikl vztekem a zklamáním. Přitlačil pušku k líci, krátce zamířil a třikrát za sebou zmáčkl spoušť.

Ani jedna kulka cíl nezasáhla. Nebyl dobrým střelcem a navíc se mu ruce příliš třáslly na to, aby dokázal vystřelit přesně, přestože zbraň držel v leže oběma rukama a opíral se lokty o zem.

Když zmáčkl poctvrté, ozvalo se jen kovové cvaknutí. Zásobník pušky byl prázdný. V horečnatém spěchu nahmatl v kapse několik nábojů a bezradně se podíval na pušku. Neměl tušení, jak se zbraň nabíjí a ani už mu k tomu nezbyval čas.

S hlasitým skřehotem na něj zaútočil druhý Rhamphorhynchus.

Zvíře přitáhlo křídla k tělu a jako šíp se řítilo na Cormana.

Ten se převalil. Chytil pušku za hlaveň a použil jí jako kyje. S rozmachem praštil Rhamphorhyncha. Zvíře se ráně vyhnulo. Prolétlo těsně nad pískem pouště, udělalo smyčku a znovu se řítilo na vědce.

Corman, aby byl pohyblivější, vstal. Jenže jak vzápětí zjistil, udělal chybu. Jeho rána útočícího Rhamphorhyncha minula. Ještě stačil uskočit stranou, když po něm zvíře chňaplo strašlivou tlamou.

Jedno z křídel ho ještě v pádu zasáhlo do ramene. Ačkoliv křídlo vypadalo tenké a přímo křehké, bylo úžasné tvrdé. Corman se převalil, nešikovně upadl a náhle měl ústa plná písku, který mu odporně skřípal mezi zuby. S hnusem ho plival ven.

Rameno ho bolelo, jako po zásahu baseballovým míčem, ale bolest potlačil, protože Rhamphorhynchus se už zase chystal k dalšímu útoku.

Čas, docela se zvednout, mu už nezbýval a tak se Corman spokojil s tím, že se zvedl na kolena. V této poloze se opět rozmáchl puškou. Tentokrát cíl neminul.

Pažba pušky zasáhla jedno z křídel dinosaura. Corman zaslechl, jak se zlomila kost. Skřehotání Rhamphorhyncha se změnilo v bolestný řev. Zvíře se zapotácelo a zřítilo se k zemi. Divoce tlouklo nezraněným křídlem a současně se pokoušelo chňapnout tlamou po Cormanově noze.

Chtěl vstát, ale ve chvíli, kdy zatížil pravou nohu, projela mu kotníkem prudká bolest. Vědec se zase svezl do písku a zasténal bolestí.

Kotník měl nateklý a už na dotek ho bolel. Při pádu si ho musel vymknout. Zlomený zřejmě nebyl, ale naražený nebo vymknutý.

Mnohem opatrněji než předtím se Corman postavil, poraněný kotník zatěžoval co nejméně. Dokud dával pozor, byla bolest celkem snesitelná. Jako by nebylo dost na otřesu mozků! Ještě další zranění, které ho ještě více omezovalo. Zmocnil se ho strašný vztek na Rhamphorhyncha, kterému za to všechno vděčil.

Corman o krok ustoupil a několik vteřin si nenávistně prohlížel zvíře, které sebou škubalo u jeho nohou. Pak ho ještě jednou vši silou praštil puškou.

Nešlo mu přitom o to, aby ukončil trápení zvířete. Chtěl si jen vybit vztek poté, co mu dinosauři ukradli kanystr. Najednou si uvědomil, že tím, že Rhamphorhyncha zabil, mu vlastně posloužil.

Skřehotání ustalo. Zvíře sebou přestalo škubat. Leželo nehnutě v

písku před Borisem Cormanem.

Ani už na něj nepohlédl. Jen se díval k obloze a hledal dalšího Rhamphorhyncha, který odvěkl kanystr. V doprovodu svých potomků již zvíře urazilo hodný kus. Zdálo se, že vůbec nezaregistrovalo smrt svého druhu, nebo ho nezajímala.

Corman se shýbl nad náboji, které nechal upadnout na zem. Ještě jednou se podíval na pušku. Kdyby se nad tím trochu důkladněji zamyslel, jistě by zjistil, jak se nabíjí, ale do toho se pustí později.

Na přesné mířenou ránu byla vzdálenost už stejně příliš velká. Vždyť nedokázal dinosaury zasáhnout ani když byli od něj jen několik desítek metrů. A teď už se zvířata vznášela nad džunglí.

Corman zapudil myšlenku, jak se mu za těchto okolností podaří znovu kanystr najít. Nebyl z těch, kdo se prostě jen tak vzdají, protože úkol se zdá být takřka nesplnitelný. Musí jen zjistit, kam Rhamphorhynchové kanystr zavlekli. Pokud při tom nepřijde o život, bude je pronásledovat.

Zatím ovšem musel dinosaury sledovat. Jestli je ztratí z očí, skutečně svůj úkol nesplní. Litoval, že u sebe nemá dalekohled. Tady by mu prokázal cennou službu.

Cílem zvířat byla patrně hora, jejíž vrchol se zvedal z lesa asi pět či šest mil dotud. Corman trochu přimhouřil oči v naději, že lépe uvidí, ale nebylo to nic platné. Měsíční svit sice postačoval k tomu, aby celkem dobře viděl po okolí, ale nebyl ani zdaleka tak silný jako denní světlo.

Ztratil už Rhamphorhynchy z dohledu, když přišel na spásný nápad. Dalekohled? K čertu, vždyť má u sebe něco, co je téměř stejně dobré.

Corman zase zvedl pušku. Zaměřovač sice nebyl zrovna teleskop, ale přesto mu podstatně zlepšil dohlednost. Jasně spatřil zvíře nesoucí kanystr.

Protože se mu pořád ještě tráslы ruce a nedokázal udržet pušku v klidu, ztrácel Rhamphorhyncha tu a tam ze zorného pole, ale hned ho zase našel.

Nemýlil se, skutečně mířili k hoře. Asi v poloviční vzdálenosti se snesli dolů. Víc nebylo možné poznat ani se zaměřovačem, ale dalo se tušit, že tam mají cosi jako hnízdo.

Boris Corman spustil pušku. V téže chvíli zahlédl dva lidi, kteří se k němu blížili ze strany.

Po první ráně následovala za chvíli druhá a nakonec třetí.

Pomohly Betty a Michalovi k orientaci, takže znali alespoň přibližně směr, kterým se museli vydat. Přesto trvalo dost dlouho, než se konečně dostali na okraj lesa. Nepostupovali ani zdaleka tak rychle, jak doufali. Bylo to částečně únavou. Minulou noc toho moc nenaspali.

Včerejšek strávili hlavně tím, že pátrali po Cormanových plánech a připravovali příslušná protiopatření. Ve žhnoucím slunci ujeli čtyři sta mil pouští do Rena a o něco později pak asi stejnou vzdálenost do blízkosti místa Beatty, kde proběhl další časový skok. Na regálech se dostali v Cormanových stopách přes oplocení DINOLANDU, byli pohlceni časovým skokem a ocitli se v minulosti. Přechkali písečnou bouři a od té doby byli na cestě pěšky džunglí.

Nebylo tedy divu, že už byli se silami téměř v koncích a spíš už se jen ploužili, než aby šli. Navíc je zdržovala různá nebezpečí, která na ně v džungli číhala. Ne že by každých pár metrů přímo zakopávali o dinosaury, ale přece jen několik zvířat zahlédli. Protože si u všech nebyli jisti, jestli jsou neškodná nebo nebezpečná, raději nepodstupovali zbytečné riziko a jakmile zjistili, že se k nim zvíře blíží, ukryli se.

Přinejmenším jednou jim tato opatrnost zachránila život. Ani ne deset metrů od nich proběhla smečka Deinonychů. Hnali se za kořistí.

Zvířata si jich nevšimla, protože Betty s Michalem se včas stačili přikrčit za vysokými kapradinami. Vzprímení Deinonychové dosahovali výšky člověka, ale přestože byli ve srovnání s mnoha dalšími dinosaury spíše malí, patřili k nejnebezpečnějším šelmám oné epochy. Způsobovala to především jejich úžasná inteligence a lstivost.

Ozvaly se další tři výstřely a o pár minut později se Betty a Michal dostali na okraj lesa. Spatřili před sebou kus pouště, který byl s nimi přenesen do minulosti a zjistili, že to byl skutečně Boris Corman, kdo střílel. Šílený vědec byl od nich asi na půl míle. Vzdušnou čarou ho od okraje džungle dělilo sotva dvě stě metrů. Ještě si jich nevšiml, ale zaměřoval cosi dalekohledem na pušce. Podle úhlu, v němž zbraň držel, se jeho cíl musel nacházet vysoko nad stromy. Když se Betty

podívala tím směrem, spatřila na obloze v dálce pár temných bodů – patrně létající dinosaury.

„Ten blázen si vážně myslí, že je na takovou vzdálenost zasáhne,“ zamumlala.

„Je přece úplně jedno, co si myslí,“ odpověděl Michal. „Je mi mi-
lejší, když míří puškou do vzduchu než na nás. Pojd', než si nás všim-
ne.“

„To bychom museli mít maskáče, abychom se k němu mohli do-
stat nepozorovaně,“ řekla Betty, ale vydala se za ním. „S puškou si
nás klidně může držet od těla. Ta jeho má větší dostřel než moje. Má
vůbec za těchto okolností smysl se do něčeho pouštět?“

„To se ukáže,“ odpověděl Michal. „Větší starosti mi dělá, že tady
nikde nevidím ten kanystr. Jestli už ho nemá u sebe, pak ho asi někde
otevřel. Času k tomu měl dost.“

Betty už nestačila odpovědět, protože v té chvíli Corman spustil
pušku, ohlédl se a samozřejmě si jich hned všiml. Namířil na ně.

„K zemi!“ vyštěkl Michal a vrhl se na zem. Betty strhl s sebou.
Byl to v podstatě nesmyslný čin. Poušť tady byla téměř dokonale rov-
ná a nebylo tady nic, zač by se mohli ukrýt. Pro dobrého střelce byli i
v leže docela snadným terčem, ale Michal doufal, že Corman neumí s
puškou moc dobře zacházet.

Corman ovšem nevystřelil. Namísto toho pušku po několika vteři-
nách zase spustil. Buď nechtěl plýtvat municí na tak nejistý cíl, nebo
měl příliš velké zábrany je zabít a použil zaměřovače jen k tomu, aby
si je lépe prohlédl. Přes své šílenství a chorobnou nenávist vůči dino-
saurům byl přece jen vědcem a ne chladnokrevným zabijákem. Přišel
sem, aby provedl masakr, ale byl to přece jen rozdíl, jestli se otevře
nádoba a biologickou zbraní se vyhubí jistý zvířecí druh, nebo jestli se
střílí na lidi.

Corman se rozhodl utéci. Pohyboval se velice nejistě a musel se
opírat o pušku jako o berlu. I tak byla ovšem chůze spíše potácením.

„Koukej na to,“ vyrazil ze sebe překvapený Michal. „Buď je v
koncích se silami, nebo je raněný.“

„Chce do lesa,“ řekla Betty. „Tam už ho nikdy nenajdeme. Musí-
me mu odříznout cestu. Takhle, jak je pomalý, máme šanci.“

Vyrazili, ale únava jim svazovala nohy. Připadalo jim, že mají na
nohou olovená závaží a jestliže bylo předtím únavné klestít si cestu
džunglí, pak se i chůze sypkým pískem pouště, při které se každým

krokem bořili až po kotníky, ukázala jako nesmírně obtížná.

Betty by už několikrát ani neměla sílu vytáhnout chodidlo z písku a udělat další krok, kdyby si přitom nepomáhala rozmáchnutím paží udržovat rovnováhu. Michalovi se vedlo stejně.

Skrytému pozorovateli by se naskytl velice zvláštní pohled: dvě postavy, které se sotva drží na nohou a přesto postupují dopředu a pronásledují třetí postavu, které se nevede lépe, ba naopak ještě hůř.

Ale ať už byl pohled na ně jakýkoliv, situace to byla nesmírně vážná. Celá budoucnost Země možná záležela na tom, kdo tento závod vyhraje.

Betty si to nikdy předtím neuvědomila tak jasně jako právě v těchto chvílích. O čase toho nevěděla víc, než že je možné ho zjistit podle hodinek, nemluvě o tom, že by jí něco říkal pojem časové paradoxon. Ale i jí bylo jasné, že Corman zamýšlel provést něco nesmírně závažného.

Dinosauři byli živočichové, kteří vládli Zemi ze všech známých druhů nejdéle. Jestliže si období jejich existence představíme jako den, pak lidstvo ve srovnání s nimi existuje teprve několik vteřin. Vyhyňou-li teprve před šedesáti pěti miliony let, to znamená, že budou existovat ještě šedesát milionů let, pokud jsou ovšem správné odhady o epoše, do níž se uskutečňují časové skoky.

Kdyby se však Cormanovi podařilo vyhubit dinosaury již v tomto okamžiku, dějiny Země by se nutně začaly vyvíjet docela jinak a možná by nikdy nevznikla ona evoluční větev, z níž se vyvinul člověk.

Představa, že jediný člověk posedlý chorobnou, fanatickou nenávistí by jedním rázem byl schopen nejen vyhladit lidstvo, ale zásadně změnit obraz světa na stovky milionů let, dodala Betty sílu, aby postupovala dál. I když už byla k smrti unavená a vyčerpaná, udělala by všechno, jen aby tomu šílenství zabránila.

Pokud už ovšem není dávno pozdě. Ale přes všechno, co tomu nasvědčovalo, tomu zatím nechtěla uvěřit.

Neztrácela energii ani čas tím, aby se otočila a ujistila se, že se Michalovi daří držet s ní krok. Potácela se tak rychle, jak jen mohla k bodu na okraji lesa, k němuž se blížil z druhé strany Corman.

Podruhé už na ni puškou nenamířil. Betty to pochopila jako signál, že Corman se přece jen neodváží ji zabít. Kdyby to bylo jinak, musel by být mimořádně špatným střelcem, aby ji na tak krátkou

vzdálenost nezasáhl.

Pro ni však byla vzdálenost na výstřel z pistole pořád ještě velká a přesto, že šlo o tak mnoho, nebyla si Betty jistá, že by byla schopná Cormanu prostě zastřelit. Nevěděli přece, jestli už mezitím neotevřel kanystr se smrtícím sérem a zda už tedy všechna jejich námaha není zbytečná.

Cormanovy kroky byly stále těžší a kratší. Očividně ho opouštěly síly, ale jeho náskok byl přece jen příliš velký. Betty byla za ním o sto metrů vzadu, když se Corman přiblížil k lesu na dvacet metrů.

Betty zmobilizovala všechny své síly, ignorovala píchání v boku a bolesti, které jí způsobovaly křečovitě stažené svaly nohou a prasklé puchýře na chodidlech.

Přesto to nedokázala.

Byli od sebe už ani ne směšných padesát metrů, když se Corman dostal k rovné čáře, která oddělovala džungli a kus pouště přenesený sem z budoucnosti. Za pár vteřin už zmizel mezi porostem lesa.

Když pochopila, že je všechno ztraceno, měla Betty pocit, že ji ve zlomku vteřiny opustí všechny síly. Skácela se k zemi jako loutka, jíž někdo přestříhl provázky, na kterých visela. Zklamání bylo příliš veliké a vehnalo jí do očí slzy.

Michal se vrhl na zem vedle ní a také lapal po dechu.

„Musíme... musíme dál,“ řekl udýchaně. „Když to teď vzdáme, bylo všechno zbytečné.“

„V lese... ho už nenajdeme,“ vyrazila ze sebe Betty. Velice ji namáhalo vyslovit každé slovo, hlasivky jí takřka vypověděly službu.

„Má... jenom pár metrů náskok... a je taky... se silami v koncích. Ještě máme... šanci. Pojd’.“

Michal se zase zvedl, pak ji chytil za paže a pomohl jí také vstát. Vlastními silami by to Betty asi nedokázala. Sotva stála na nohou, podlomila se jí kolena a kdyby ji hned nezachytil, zase by spadla.

Vzájemně se podpírajíce vrávorali směrem k zelené hradbě džungle. Připadalo jí, že z každého temného zákoutí na ně míří hlaveň pušky a kdyby nebyla tak vyčerpaná a dokázala uvažovat poněkud jasněji, neudělala by už ani krok. Vždyť tam před nimi je šílenec se zbraní a oni se k němu blíží naprosto nechráněni!

Dorazili k prvním kapradinám a vnořili se do porostu. Zjistit, kdy Corman šel, nebylo ani zdaleka tak těžké, jak se obávali. Bylo to dokonce docela snadné a nebylo ani potřeba mít znalosti stopařů k

rozpoznání polámaných větví a podupaných keřů, vyznačujících cestu.

Betty postupovala dál, až asi po deseti metrech přehlédla kořen trčící ze země, zachytila se o něj nohou a upadla na zem. Vzápětí zasllechla za sebou tupý pád.

Když otočila hlavu, spatřila Michala ležícího nehybně na zemi několik kroků opodál. Vedle něj stál Boris Corman a mířil na ni puškou tak, že se dívala rovnou do černého ústí hlavně.

Boris Corman neměl tušení, jak se tady ta novinářka a její průvodce octli, ale zaměřovačem pušky je docela jasně poznal.

Viděl je předtím teprve jednou kolem poledne předešlého dne. Zazvonili u něj doma právě ve chvíli, kdy dokončoval výrobu sterilizačního séra a tahle Sandersová mu začala klást zvláštní otázky ohledně jeho práce.

Už tehdy se obával, že se mu nějak dostali na stopu. I když určitě nevěděli, co přesně má v úmyslu, museli mít podezření. A to ho nakonec přimělo k tomu, aby zvolil pro svůj plán nejbližší časový skok, než mu záměr někdo v poslední chvíli překazí.

Teď se ukázalo, že jeho tušení bylo správné. Ti dva sem přišli určitě jen kvůli němu. Prodělali časový skok zřejmě stejně jako on, i když si nedovedl vysvětlit, jak je to možné, protože to by se museli dostat k týmž přísně tajným informacím jako Richards. Možná ho nenápadně sledovali. V podstatě to ovšem bylo jedno. Dost na tom, že jsou tady. A pokud ho chtějí zadržet, pak vzhledem k jeho stavu nemají zrovna špatné šance.

Corman jen stěží dorazil k okraji lesa, jenže jeho náskok byl tak malý, že neměl šanci zmizet v džungli a setřást je. Nedostal by se daleko, takže by jim stačilo prohledat nejbližší okolí a našli by ho.

Každý krok byl pro něj utrpením. Měl pocit, že se nateklý kotník mezitím zvětšil na dvojnásobek své původní velikosti. Více než deset nebo dvacet kroků při nejlepším vůli nedokáže ujit. Už teď viděl neustále před očima temné skvrny a hrozilo mu, že vyčerpáním ztratí vědomí. Musí si bezpodmínečně odpočinout.

Obešel obří kapradinu a dřep si za ni. Corman musel ze všech sil potlačit lákavé pokušení lehnout si prostě na zem a zavřít oči. Určitě by okamžitě usnul.

Netrvalo dlouho a objevili se jeho pronásledovatelé. Corman počkal, až přešli jeho úkryt a pak měl ještě jedno štěstí. Žena o čemsi za-

kopla a natáhla se na zem. To odvedlo pozornost jejího průvodce. Corman se k němu mohl nepozorovaně přiblížit a praštit ho pažbou pušky do hlavy.

Byl příliš zemdlený na to, aby správně odhadl sílu úderu, ale doufal, že nepraštil příliš silně. Nechtěl ty dva vážně zranit nebo dokonce zabít. Chtěl je jen na chvíli pozdržet a zabránit jim, aby ho dále pronásledovali.

Dříve, než novinářka pochopila, že se něco stalo, Corman stačil zbraň otočit a namířit na ni. Nebyly v ní sice náboje, ale to přece ona nemůže vědět.

Protože by stejně nebyl schopen na člověka vystřelit, v podstatě mu dokonce vyhovovalo, že zbraň je prázdná a že jen blufuje.

„Zůstaňte ležet!“ vykřikl. „Žádné zbrklé pohyby, nebo budu střílet, rozumíte?“

Žena přikývla. Obličej měla zalitý potem, ne strachem, ale námahou při pronásledování. Zahlédl pažbu pistole, která jí vyčnívala z opasku kalhot.

„Odhoďte pryč zbraň!“ přikázal. „Ale opatrně. Vezměte pažbu jen do dvou prstů.“

Nedůvěřivě sledoval každý pohyb, ale novinářka zřejmě jeho blufu uvěřila a vystříhala se všeho, co by ho mohlo vyprovokovat. Palcem a ukazovákem uchopila vnější okraj pažby pistole. Musela se otočit trochu na bok, aby mohla zbraň vytáhnout. Na chvíli zaváhala a pak pistoli odhodila stranou. Zbraň dopadla asi o metr dál.

„Dobře,“ řekl Corman. „A teď zkřížíte ruce za hlavou!“

I tento rozkaz Betty Sandersová bez odporu splnila. Aniž by z ní spouštěl oči, dřepl si Corman vedle Michala a zběžně ho prohlédl. Na zátylku měl bouli. Jasně nahmatat mladíkův tep.

„Co je s ním?“ zeptala se ustaraně Betty.

„Nic mu nechybí,“ odvětil Corman, „probere se zřejmě s pěkně bolavou hlavou. Mrzí mě, že musím používat takové metody, ale nedáváte mi jinou možnost. Co tady vůbec děláte? Jak jste se sem dostali?“

„Zjistili jsme, co máte v úmyslu,“ přiznala Betty otevřeně. „A víme také, co to sérum způsobí. Už jste ten kanystr otevřel?“

Corman krátce uvažoval, jestli má lhát, ale pak to zamítl.

„Ne,“ prohlásil. „Ten kanystr je... Ale do toho vám, k sakru, nic není. Víím jenom, kde je a dojdu si pro něj.“

„Ale to je šílenství!“ rozohnila se novinářka. Bylo na ní jasně vidět, jak se jí ulevilo. „Zapřísahám vás, Cormane, nechte ten svůj plán být. Zamyslel jste se už vůbec nad tím, jaké následky to může mít, když se vám to podaří?“

„To je mi jedno!“ vykřikl Corman tak rychle, že pro něj samotného to najednou nezaznělo přesvědčivě. Ve skutečnosti se ta žena skutečně dotkla choulostivého bodu, o němž se zatím zdráhal důkladněji přemýšlet.

Nechtěl o něm vůbec uvažovat. Důležitá byla jediné jeho pomsta, v níž mu nesmí nic zabránit. Kdyby se příliš zabýval tím, co by se mohlo stát, jenom by znejistěl. A právě to byl zřejmě záměr téhle novinářky. Vůbec se s ní nesmí pouštět do řeči. „Nic o tom nechci slyšet. Mlčte!“

„Cormane, použijte přece rozum. Copak vážně chcete riskovat, že kvůli vaší pomstě se vývoj celého světa...“

„Držte hubu!“ zařval a podtrhl svá slova tím, že zbraň, která mezi tím trochu klesla, zase zvedl tak, že mířila Betty rovnou na hlavu.

Novinářka sebou trhla. Neodvažovala se odporovat, jen na něj vyděšeně hleděla.

Corman přemýšlel, co by mohl udělat, aby těm dvěma zabránil v pronásledování. Stačilo by je zadržet na hodinku. V džungli by ho pak už s největší pravděpodobností nenašli. Nejjednodušší by pro něj bylo praštit i tu novinářku, ale věděl, že by to nedokázal. A to nejen proto, že byla žena. Je rozdíl mezi tím, praštit někoho nepozorovaně zezadu a nebo to udělat, když se ten druhý dívá. Litoval, že s sebou nemá lano. Ale pak spatřil něco, co mohl použít ke spoutání pronásledovatelů stejně dobře. Betty Sandersová měla na sobě tenkou, ale nepromokavou bundu, jejíž spodní okraj se stejně jak kapuce dal stáhnout šňůrkou.

„Vaši bundu,“ řekl. „Vyvlékněte z ní obě šňůrky!“ Čekal, dokud novinářka nesplnila jeho příkaz a pak hlavou pokývl k jejímu průvodci, který stále ještě ležel v bezvědomí. „Jednou šňůrkou mu spoutejte ruce za zády. Ale varuji vás, nezkoušejte žádné triky. Ty uzly zkontroluji.“

„Prosím vás, Cormane, přestaňte s tím vším!“ zažadonila a poslušně vytáhla šňůrku z kapuce. Pohled do jeho očí ji zřejmě přesvědčil, že Corman svůj názor nezmění. Po několika vteřinách rezignovaně svésila hlavu.

Trochu se napřímila, aby vytáhla spodní šňůrku. „Všechny nás přivedete do neštěstí,“ zamumlala rozhořčeně. „To, co zamýšlíte, může vést jedině ke katastrofě...“

Corman se jejími slovy a především rezignovaným tónem jejího hlasu nechal oklamat a už nečekal žádné nebezpečí. Když zaútočila, byl dokonale překvapen. Všechno se seběhlo tak rychle, že neměl čas zareagovat.

Betty se na něj vrhla mohutným skokem. Jednou rukou odstrčila stranou hlaveň pušky, druhou začala v pěst a praštila ho do žaludku. Úder to nebyl příliš silný, ale náraz ho vyvedl z rovnováhy.

Spolu se svalili na zem. Váha jejího těla mu vyrazila vzduch z plic. Mnohem horší však byla bolest, která mu projela jako blesk hlavou. Už samotný náraz stačil, aby se opět ozval otřes mozku.

Boris Corman vykřikl. Nedokázal už jasně uvažovat. Hlava jako by se mu chtěla rozskočit. Instinktivně kolem sebe tloukl a použil přitom i pušku, kterou stále ještě držel v ruce.

Když se konečně projasnil temný závoj před jeho zrakem, spatřil novinářku, která ležela zhroucená vedle něj. Oběma rukama si držela hlavu.

Corman opět pocítil náběh ke zvracení, ale přemohl nevolnost. S námahou se zvedl a zůstal klečet. Vzal šňůrku, která ležela vedle ženy na zemi, uchopil Betty Sandersovou za paže a zkroutil jí je za zády. Rychle jí omotal šňůrku kolem zápěstí a pečlivě ji zavázal na několik uzlů.

Přesvědčil se, že pouta sedí dost pevně a teprve pak se od novinářky odvrátil. S druhou šňůrkou se odplazil k jejímu společníkovi a i jemu spoutal ruce za zády. Teprve pak se unaveně opřel o kmen jednoho ze stromů a dopřál si krátký odpočinek v naději, že úporná bolest v hlavě poleví.

Betty Sandersová neztratila vědomí, byla jen velice unavená. I ona se narovнала do sedu a zasténala.

„Cormane,“ zasípala. „Snažně vás prosím... nechte ten svůj plán být. Budeme... spolupracovat. Společně to dokážeme... možná až do Las Vegas. Jinak všichni zemřeme!“

„Zemřeme,“ opakoval tupě. Copak vážně nechápe, že nemůže přestat i kdybych chtěl? „Vy si vážně myslíte, že mi ještě na životě záleží? Poslední dva roky jsem žil jen pomstou. Ani vy mi v ní nezabráníte.“ Zavrtěl hlavou. „Mrzí mě, co se vám stalo, to mi věřte. Neměli

jste mě pronásledovat a neocitli byste se v téhle hrozně době. Vaše oběť byla zbytečná. Nebudete potřebovat dlouho, abyste se zbavili těch pout. Jděte do Las Vegas a pokuste se tam začít nový život. Já musím jít svou cestou...”

Zarazil se, když zaslechl jakýsi hluk. V tomto prostředí vypadal tak bizarně, tak cizorodě a nepatříčně, že mu chvíli trvalo, než poznal, co to je. Pak vyskočil, ignoroval pocit nevolnosti a závratě, který se ho okamžitě zmocnil a co nejrychleji odvrávorál k okraji lesa.

To, co slyšel, byl hluk motoru, hučení přibližující se helikoptéry!

Betty Sandersová za ním něco vykřikla, ale Corman na to nedbal. Doběhl na okraj lesa a vypotácel se do pouště.

Helikoptéra byla asi sto metrů odtud, ale neletěla příliš vysoko. Corman na ni zamával rukama a křičel z plných plic, ačkoliv pilot ho slyšet nemohl.

Ale stal se zázrak, helikoptéra se přiblížila. Corman poznal, že má zvláštní konstrukci – trochu připomínala kosmická tělesa z fantastických filmů. Ale zaregistroval to jen mimochodem.

Když helikoptéra kousek před ním začala klesat k přistání, opustily ho síly. Boris Corman se zhroutil. Jen nejasně vnímal, že se k němu někdo blíží, že ho zvedli a odnášeli k vrtulníku, kde ho položili na sedačku. K jeho sluchu pronikal jakýsi hlas, ale rozuměl pouze útržkům slov.

Pak jako by se nad ním zatáhl černý příkrov a všechno pohltil. Corman ztratil vědomí.

„Cormane, počkejte!“ zakřičela Betty ze všech sil. I ona zaslechla blížící se vrtulník. „Cormane, vraťte se zpátky! Nemůžete nás tady přece jen tak nechat!“ Šílený vědec ji už patrně neslyšel. Už před chvílí zmizel v porostu a o své pronásledovatele se nestaral.

Betty se hrůzou sevřelo srdce. Teprve teď si uvědomila, v jaké jsou situaci. Je spoutaná a vydaná napospas všem nebezpečím, číhajícím v téhle džungli. A Michal je také ještě pořád v bezvědomí.

Helikoptéra by pro ně mohla znamenat záchranu, jenže nemohla počítat s tím, že Corman její osádce řekne o ní a o Michalovi. Její jediná šance byla, nějak na sebe upozornit, a to by se musela vydat za tím šilencem.

Pokusila se vstát, ale s bolestí zjistila, že s rukama spoutanýma za zády to není tak snadné. Nepodařilo se jí udržet rovnováhu, takže hned zase upadla dopředu a nemohla se ani zachytit. Velká větev jí

přejela po rameni a natrhla jí bundu a pokožku.

Betty zaťala zuby, aby bolest snesla. I ona byla ještě pod vlivem rány, kterou jí zasadil Corman. Nezasáhl ji sice přesné a trefil se pouze hlavní, ale přesto to byla strašná bolest.

Tahle jediná rána tedy všechno zmařila. Od počátku jí bylo jasné, že Corman od jeho záměru neodradí a proto se o to ani vážně nepokoušela. To, co říkala, mělo sloužit jen k odvedení jeho pozornosti, k získání času, k vyčkání na vhodný okamžik zaútočit. Málem se jí podařilo ho přemoci,

Znovu se pokusila vstát a tentokrát se jí to na druhý pokus povedlo.

Helikoptéra už zatím musela být velice blízko a její zvuk se trochu změnil. Zřejmě už přistávala. Musí si pospíšet.

Betty pospíchala, jak jen to bylo se svázanýma rukama možné, přitom neustále musela udržovat rovnováhu. Nemohla si rukama odstrkávat větvičky, a tak ji šlehaly do tváře a do kůže se jí zabodávaly drobné trny a jehličky.

Hluk motoru a vrtule se už zase změnil, a když se Betty konečně vypotácela z džungle, vykřikla vztekem a zklamáním. Helikoptéra byla necelých deset metrů od ní, ale už odstartovala a rychle nabírala výšku. Začala se vzdalovat směrem do pouště.

Nemohla ani zvednout ruce a zamávat, aby na sebe upozornila. A tak se jen vrávoravě vydala za helikoptérou. Samozřejmě ji nemohla dostihnout. Když se vrtulník zmenšil až na tmavý bod na obloze, klesla na kolena a ještě jednou vykřikla zoufalstvím.

Betty nevěděla, jak dlouho tak klečela v písku. Vstala pak a plouživými kroky se zase vracela k lesu. Když se dostala na místo, kde ji přemohl Corman, Michal se zrovna probíral.

„Co se to, k čertu, stalo?“ zamumlal.

„Corman,“ odpověděla Betty, „počkal si na nás. Musíme se zbavit pout.“ Poklekla vedle něj a po kolenou se k němu přiblížila tak, že špičkami prstů nahmatala Michalova pouta. „Zkusím to nejprve u tebe.“ Jenže to nebylo ani zdaleka tak snadné, jak doufala. Corman šňůrku zavázal na několik uzlů. Ani dlouhé nehty jí nepomohly, jak doufala. Naopak. Jeden se ulomil a druhý si natrhla těsně nad nehtovým lůžkem, takže vykřikla bolestí.

„Počkej, zkusím to,“ ozval se Michal. „Byl jsem kdysi u stopařů a trochu se v uzlech vyznám.“

Cítila, jak se pustil do jejích pout a jak začal trhat uzlem. Namáhal se téměř čtvrt hodinu, než Betty ucítila, že se šňůrka konečně povoluje. „Zkus, jestli můžeš vytáhnout ruku.“

Betty kroutila a obracela zápěstí, ale šňůrka byla pořád ještě těsná. „Nejde to,“ vydechla nakonec.

Vzápětí zděšením ztuhla. „Slyšel jsi? Co to bylo?“

Docela nablízku zapraskala suchá větev a pak hned další. Ozvalo se zašustění a pak se z větvoví kapradin vysunula několik metrů od nich hlava dinosaura. Lebku měl podlouhlou a čenich mu vybíhal do špičky.

Zvíře zasyčelo a odhalilo ostré zuby. Několik vteřin oba lidi pozorovalo svýma ještěřímá očima a pak docela vylezlo z porostu.

Dinosaurus krácel vzpřímeně na zadních nohou. Vzdáleně připomínal Deinonycha. I když byl o něco menší, vypadal stejně nebezpečně. Na zadních prackách mu ovšem chyběly ostré drápy – nejnebezpečnější zbraň Deinonychů.

„Michale, uzel!“ vykřikla Betty zoufale. „Pospěš si!“

Michal opět nahmatal uzel a začal jím lomcovat ještě zuřivěji než předtím. Betty ucítila, jak se jí zrychluje tep. Nespouštěla dinosaura z očí. Zvíře ještě váhalo s útokem a jen před nimi podupávalo a funělo, ale neustále se blížilo.

„Dělej, rychle!“ naléhala Betty. Hlas jí téměř přeskočil. Nevěděla, co je to za dinosaura, ale nebylo pochyb, že je to nebezpečné zvíře.

Uvolnil se další uzel.

„Zkus to ještě jednou,“ zasípal Michal.

Betty napjala pouta, ale ta pořád nepovolovala.

„Dál!“

Dinosaurus po ní váhavě chňapl přední tlapou, ale Betty byla příliš daleko na to, aby ji poranil. Jeho chňapnutí nebyl skutečný útok, ale jen opatrné ohmatávání. Ukázalo se ovšem, že zvíře pomalu překonávalo plachost. Nemohlo už dlouho trvat, než zaútočí.

Nedaleko od sebe na zemi zahlédla Betty pistoli, ale dokud byla spoutaná, zbraň jí byla k ničemu. Nemohla ji uchopit a především nemohla střílet pozpátku.

Byla i s Michalem vydána útoku dinosaura napospas.

Bylo to šílenství.

Littlecloud zavrtěl roztrpčeně hlavou. Ti blázni vážně nemají tušení, do čeho se pouštějí. Jistě, dali si hodně práce s vybudováním obranných valů. A v rámci toho, co bylo možné, dosáhli dokonce i pozoruhodného úspěchu.

Stejně to ale nebude stačit.

Měli by možná šanci, kdyby šlo o normální termity, ale ne o tyhle bestie, které se hrnou na město a jsou více než desetkrát větší než normální mravenci.

Podařilo se jich pár z jiné helikoptéry chytit do sítě a prozkoumat je v laboratoři. Síla těch mravenců byla obrovská. I normální mravenci utáhli za sebou několiknásobek své hmotnosti a stejný poměr platil i pro tato zvířata.

Nejhorší ovšem bylo, že jejich kousnutí bylo nejen bolestivé, ale i jedovaté. Přesto zřejmě nikdo oním jedem nezemře, pomyslel si Littlecloud v návalu cynismu. Ke smrtelné dávce by bylo zapotřebí tolik mravenců, že takový počet by člověka spíš sežral, než by jed stačil začínkovat. Každé kousnutí ovšem způsobovalo značnou bolest, a několik kousnutí najednou mohlo dokonce vést k příznakům ochrnutí. Ačkoliv některé partie jejich těl byly podobné jako u kobylek, nebyla naštěstí tato zvířata schopna dělat tak dlouhé skoky. V opačném případě by byla obrana proti nim naprosto vyloučená.

„No?“ zeptal se Mainland. Vymyslel většinu obranného systému a dokázal přitom opět svůj strategický a organizační talent. „Co si o tom myslíš, Rede?“

„Impozantní,“ komentoval Littlecloud. „Je to lepší a je toho víc, než jsem čekal.“ Bylo to míněno naprosto upřímně a jemu ani nepřipadlo zatěžko vyslovit pochvalu.

Ještě před několika lety to bylo jinak. Zpočátku, když se Littlecloud a Mainland poznali, nemohli jeden druhého vystát, což ovšem nezáleželo na nich samotných, ale na okolnostech jejich seznámení. Tehdy by si byl Littlecloud raději ukousl jazyk, než aby řekl Mainlandovi uznalé nebo dokonce přátelské slovo.

Kdo by měl v oblibě poručíka policie, který člověka zavře pro po-

kus o vraždu jen proto, že si to onen člověk rozdal s několika vyhazovači v kasinu, kteří měli poněkud odlišný názor na oprávněnost jeho výhry? Littlecloud už tehdy patřil ke zvláštní jednotce armády a zatočil s těmi vyhazovači ne právě v rukavičkách. Potom ho však přemohli.

Antipatie byly oboustranné, což zase způsobilo to, že Littlecloud nejen že utekl z Mainlandova údajně bezpečného vězení, ale použil k útěku Mainlandovu jedinou pýchu – Harley Davidson vyšperkovaný všemi možnými doplňky a rafinovanostmi. Když pak motocykl zase našli, zbyla z něj jen hromada šrotu.

Skutečně ne zrovna dobrý začátek pro přátelství. Jenže to už bylo dávno pryč. Mezitím se už začali navzájem uznávat, a Littlecloud už dokonce začal mít Mainlanda docela rád, i když by to nikdy otevřeně nepřiznal. Bez věčných drobných hádek a popichování by mu něco chybělo.

Nyní byla ovšem situace na schválnosti příliš vážná. Littlecloud ještě jednou přejel pohledem po lidech, kteří právě přebudovávali jihovýchod Las Vegas v pevnost.

„Stejně to nebude k ničemu,“ dodal pak ještě. „Postup těch bestií to nezastaví a možná jich tisíce nebo i statisíce zemrou, ale stejně se do města dostanou. A co pak lidi tady čeká, to se ani neodvážuju říct. Na útěk pak už bude pozdě.“

Mainland několik vteřin mlčel. „Všechna čest zdravému pesimismu, ale myslím, že to vidíš černě,“ odpověděl pak. „Myslím, že máme skutečnou šanci.“

„Malou možná,“ namítl Littlecloud. „Za předpokladu, že všechno bude fungovat tak, jak je naplánováno. Ale oba dobře víme, že to tak nikdy není. A zvlášť ne tehdy, když je to nejvíc potřeba.“

Mainland na to neodpověděl.

Mlčky se několik minut díval na lidi. Vznikl celý systém příkopů a valů zeminy. Především ovšem byla velká plocha dřívější pouště před okrajem města a zahradami pořádně rozorána a odstraněna i ta sebemenší rostlina. Doufalo se, že to mravence přece jen přiměje ke změně směru, protože na této cestě už stovky metrů nenajdou nic k žrádlu.

Pak budou muset při obraně použít benzín a plamenomety a musí zabránit tomu, aby se oheň rozšířil až na poušť. Při neustále se měnícím větru by bylo jinak riziko příliš veliké.

Mainland dal tu a tam pár pokynů, ovšem nepřišel sem jenom proto, aby dohlížel na práce. Něco jej tížilo na duši. Byl očividně nervózní, když hledal slova pro vyjádření toho, oč mu šlo, nebo když jen prostě čekal na vhodnou příležitost. Littlecloud si už domyslel, oč půjde; ale pásl se na tom, jak se Mainland dusí ve vlastní šťávě. Nepřispěl mu byt' jen jediným slůvkem na pomoc.

„Je tu ještě něco, o čem si s tebou musím promluvit,“ začal pak Mainland opatrně. „Něco, na čem by naše přežití mohlo záviset vůbec nejvíc. Dal jsi nade vší pochybnost najevo, že jsi proti tomu, zůstat tady ve městě a pokusit se město bránit.“

„Samozřejmě,“ potvrdil Littlecloud.

„Jenže většina tady zůstane,“ pokračoval Mainland. „A dokonce i téměř všichni z těch, kdo hlasovali jinak, protože vědí, že budeme potřebovat pomoc každého. Ted' se tedy ptám, jak to je s tebou a se zbytkem ochranné jednotky. Bez vojenské podpory by naše šance byly ještě menší. Máš vliv na ostatní. Když zůstaneš ty, zůstane asi i mnoho z nich. Řekl jsem, že nikoho nebudu nutit, aby zůstal, ale kdyby ses rozhodl odejít...“

„Nikomu bys neměl v odchodu bránit, ale všechny je k němu přinutit,“ odporoval Littlecloud. „Jenže o tom už jsme mluvili mockrát. A pokud jde o mě, asi trochu přeceňuješ můj vliv. Víš, hlasovali jsme i v jednotce.“ Přehnaně si povzdychl. „Zdá se, že ty časy, ve kterých vojáci jenom poslouchali rozkazy, jsou už definitivně pryč.“

„No a?“ naléhal Mainland, když Littlecloud otálel s odpovědí. Z dálky se ozval zvuk blížící se helikoptéry. Stingray se vracel z průzkumného letu. Littlecloud se na několik vteřin zadíval na poziční světla helikoptéry a pak se zase otočil k Mainlandovi.

„Jak to vypadá, máme my z ochranné jednotky za ostatní lidi tady zvlášť velkou odpovědnost,“ prohlásil. „Jsme sice všichni bez výjimky toho názoru, že evakuace by byla tím nejrozumnějším řešením, ale většina z nás se také domnívá, že se jen tak nemůžeme vyvléknout z odpovědnosti, i když je to ponecháno na nás. Zůstaneme a pomůžeme.“

Mainland si s úlevou oddychl a vypadal, jako by mu ze srdce nespadl kámen, ale přímo celá hora.

Dinosaurus zasyčel a podruhé se ohnal tlapou. Mezitím se už přiblížil natolik, že jen o kousek minul Bettin obličej. Ale zato už byl na dosah jejích nohou. Bleskurychle vyskočila a vší silou kopla.

Kopanec byl dost silný na to, aby způsobil bolest dokonce i dinosaurovi. Zvíře takřka ztratilo rovnováhu, ale vyrovnalo ji rychlým krokem dozadu.

Vztekle zařvalo, ale na rozdíl od Deinonycha ten kopanec přece jen zřejmě zjednal Betty u zvířete respekt. Dinosaurus teď alespoň věděl, že před sebou nemá bezbrannou oběť, a číhavě zatím vyčkával.

Prohlížel si Betty, jako by ji odhadoval. Ačkoliv ji téměř přemohl strach a každou chvíli jí připadalo těžší vydržet pohled oněch šterbino-vých ještěřích očí, hlavu neodvrátila. Dokud se na sebe budou dívat, dinosaurus nezaútočí, protože je jakoby spoután jejím pohledem.

Vteřiny se protahovaly v celou věčnost, takže Betty nedokázala říci, jak dlouho ten němý souboj trval. V každém případě jim poskytl trochu času, protože Michal dále lomcoval svými pouty. Neříkal nic, ale ruce se mu chvěly a prozrazovaly nervozitu a strach, takže rozvažování šlo ještě pomaleji než dříve.

A pak i poslední uzel povolil, když tu dinosaurus vyrazil hluboké hrdelní bručení. Zadními tlapami zahrabal v písku a pak se zase odvážil o krok dopředu.

V dinosaurově tváři nebylo možné vyčíst jakékoliv pocity, ale Betty si přesto byla jista, že v ní poznává vztek a zlobu. Zvíře setrvalo v napjatém postoji. Patrně už překonalo nejistotu a chystalo se ke skoku. Rozhodující útok měl teprve přijít. Betty se rozhodla, že všechno vsadí na jednu kartu, a odstrčila Michalovy ruce. Šňůrka se ještě více povolila, a i když poslední uzel ještě držel, přece jen už mohla otáčet zápěstím. Trhla pak pažemi od sebe, ještě více tím provázek uvolnila a konečně se jí podařilo ruce vyvléknout.

Dinosaurus pozoroval rychlé pohyby a ty ho konečně vyprovokovaly k útoku. Betty viděla, jak zvíře pěruje na nohou, aby získalo ještě více síly ke skoku a jak se odrazilo. Varovně vykřikla na Michala, vrhla se stranou a otočila se několikrát kolem své osy.

Dinosaurus dopadl tam, kde Betty před chvílí stála. I Michalovi se

podařilo odvalit se dost daleko stranou, aby nebyl raněn. Zvíře nedokázalo na ten pohyb zareagovat dost rychle a bylo na chvíli zmateno.

Ten okamžik Betty stačil k tomu, aby uchopila pistoli. Když se k ní dinosaur znova blížil, namířila zbraň na něj a dvakrát rychle za sebou stiskla spoušť.

První kulka zvíře těsně minula a druhá ho zasáhla těsně vedle krku do ramene. Zásah ho odmrštil stranou a zvíře hlasitě zařvalo. Betty poopravila směr zbraně a zmáčkla spoušť ještě jednou.

Tentokrát zasáhla hlavu dinosaura a na místě ho zabila. Zhroutil se, ještě sebou škubl a zemřel. Ještě teď měl nebezpečné drápy natažené směrem k Betty.

Novinářka klesla dozadu. Teprve teď, když nebezpečí pominulo, si jasně uvědomila, jak blízko byla smrt. Roztrásla se po celém těle. Pistole jí najednou vyklouzla z bezvládných rukou.

Trvalo to chvíli, než se Betty ovládla zase natolik, že se mohla odplazit k Michalovi a začít mu uvolňovat pouta.

Když Boris Corman znovu přišel k vědomí, ležel v měkké posteli. Místnost byla zařízena stroze a neosobně a zápach čistících a dezinfekčních prostředků, stejný zřejmě pro všechny nemocnice na světě, mu prozradil, kde je.

I tentokrát ucítil mučivou bolest v hlavě, ale zdaleka nebyla taková jako při prvním probuzení. Když se opatrně na posteli posadil, nebyl pocit závratí ani zdaleka tak silný, jak čekal, a zvracet se mu už nechtělo vůbec.

Zběžně ho napadlo, že se mu to všechno jen zdá, ale slabost, která se ho i teď zmocňovala, a olověná tíha v údech ho rázem přesvědčily o opaku. Měl pocit, jako by mu na prsou spočívalo několika tunové závaží a nutilo ho zase si lehnout, ale vzepřel se tomu.

Ve zdi nad čelem jeho postele bylo zapuštěno malé tlačítko. Corman ho stiskl a sáhl přitom po sklenici vody, která stála na pojízdném stolku vedle lůžka. Měl pocit, jako by mu jazyk přischl k patru.

Žízlivě se napil, odložil sklenici a znovu klesl na matraci. Pošťár mu nedali, takže ležel docela vodorovně, jak bylo zvykem u pacientů s

otřesem mozku.

Závěsy před oknem byly zataženy a pouze malou škvírou mezi nimi poznal, že venku už byl soumrak, ale netušil, zda je ráno nebo večer. Protože se i přes dřívější značnou vyčerpanost cítil už poněkud odpočatý, domníval se, že je přece jen asi večer. To pomyšlení ho vyděsilo tím víc, že mu došlo, kde je.

Do minulosti bylo časovým skokem přeneseno jen jediné město, které bylo dost veliké na pořádnou nemocnici. Takže helikoptéra ho dopravila do Las Vegas.

Corman sám sebe proklínal, že nevydržel při vědomí ještě o několik minut déle, aby podal pilotovi vysvětlení. Vegas bylo od hory, k níž zanesli létající dinosauři kanystr, vzdáleno asi sto mil. Helikoptérou by trvalo jen pár minut zaletět tam a vyzvednout si nádobu. Odtud to ovšem bylo mnohem složitější.

Může se dokonce stát, že ho budou nutit, aby týden či dva zůstal v posteli a vyléčil se ze svých zranění – jen pro své dobro, jak se lékaři častokrát arogantně vyjadřují.

To se ovšem nesmí stát. Není záruka, že by pak ještě kanystr našel. Musel se k té hoře dostat co nejrychleji, a to znamenalo, že si musí vymyslet věrohodné vysvětlení, protože kdyby zjistili jeho pravé důvody, jistě by ho nikam nepustili.

I to bylo důvodem ke spěchu. Našli jeho, takže bylo docela možné, že objevili novinářku a jejího kolegu, nebo že se oba vlastními silami dostali až do Las Vegas. Kdyby se to stalo a ti dva řekli o jeho skutečných záměrech – což by nepochybně okamžitě udělali – byl jeho plán odsouzen k nezdaru.

Kanystr by byl samozřejmě stejně zajištěn, aby se zabránilo tomu, že by ho dinosauři nebo jiná zvířata poškodili a předešlo se možnosti úniku jeho obsahu. Jenže jeho, Cormana, by jistě do blízkosti té nádoby nepustili a patrně by ji uzamkli v nejbezpečnějším trezoru ve městě.

Cormana vytrhly z myšlenek kroky, které se ozvaly z chodby před jeho pokojem. Za pár vteřin se otevřely dveře a do místnosti vešla mladá tmavovláska v sesterské zástěře.

„Jsem sestra Cathy,“ představila se. „Jak se cítíte, pane Cormane?“

„Odkud znáte mé jméno?“ zeptal se překvapeně.

„Z vašeho průkazu,“ řekla sestra a ukázala na jeho šaty, které vi-

sely pečlivě složené přes židli. „Kromě toho vás poznal poručík Mainland. Už tady byl, a protože jsem mu dala vědět, mohl by být už zase na cestě sem.

Jméno Mainland připadalo Cormanovi známé, ale nedokázal ho správně zařadit. Momentálně však bylo důležitější něco jiného.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“ zeptal se.

„Přes dvanáct hodin. Přivezli vás sem dnes ráno víc mrtvého než živého. A před několika minutami už zase zašlo slunce. A teď už mi konečně odpovězte. Jak je vám?“

Ačkoliv s tím počítal, to vysvětlení Cormana vyděsilo. Takže ztratil celý den a byl ještě ke všemu vzdálen od svého cíle více než předtím. Téměř začal litovat, že se pilotovi vrtulníku ukázal.

„Jde to,“ odpověděl se zpožděním. „Cítil jsem se už lépe, ale taky hůř. Lehký otřes mozku se mnou jen tak nezamává.“

„Lehký otřes mozku?“ Zdravotní sestra protáhla obličej, jako by kousla do citronu. „Chybělo jen málo a místo toho vašeho lehkého otřesu mozku jste mohl mít proraženou lebku. A tak, jak jste se podle všech vašich zranění zřejmě ještě namáhal, je téměř zázrak, že jste ten otřes mozku skutečně neutrpěl. Dostal jste se z přítomnosti teprve teď?“

„Ano,“ potvrdil Corman. „Je tady někdo jako vojenský velitel? Někdo, kdo má vrchní velení?“

„Ano, já,“ ozvalo se ode dveří. Corman ani nezaslechl, jak se otevřely, ale o jejich rám se opíral tmavovlasý mírně podsaditý člověk. Corman ho hned poznal. Byl to ten muž, který vedl před dvěma lety vyšetřování v souvislosti se smrtí jeho ženy a dcery.

„Poručíku Mainlande?“

„Ano, jsem to já.“ Muž přikývl. Vešel do místnosti a zastavil se u lůžka. „Ale stačí říkat Mainlande. Tady tolik nedbáme na hodnosti. Odkud jdete?“

„Dostal jsem se sem z pověření profesora Schneidera,“ zalhal Corman. „Vyslal mě sem.“

„Vás samotného?“ Mainland se ani nenamáhal skrýt skepsi ve svém hlase. „Když jsme se setkali naposledy...“

„... už jsem také byl vědcem,“ vpadl mu do řeči Corman. Nechtěl, aby mu Mainland znovu po dvou letech jitiřil nezhojené rány v jeho nitru. „A teď pracuji pro profesora Schneidera.“ Přinutil se k utrácení úsměvu. „Byl jsem jediný, kdo byl ochoten vydat se do téhle

doby. To jsem snad měl s sebou dostat tělesnou stráž? Dokonce i elitní vojáci raději ukončí službu nebo se dají zavřít za neuposlechnutí rozkazu, než by absolvovali skok do neznáma.“

„A proč právě vy?“ chtěl vědět Mainland.

„Dostal jsem úkol, předat vám důležité podklady,“ vymýšlel si Corman dál. „Jenže se to zkomplikovalo. Pár létajících dinosaurů zřejmě našlo zalíbení v tom lesklém kufříku a odvěklo si ho do hnízd. Profesor Schneider tvrdil, že ty podklady jsou nesmírně důležité. Musíme je dostat co nejrychleji. Jsou to informace, jak se dá zřejmě časový skok obrátit a jak byste se mohli dostat do přítomnosti.“

Doufal, že touto lží se dotkne zvlášť citlivého bodu. Dalo se předpokládat, že největším přáním všech zde je vrátit se domů.

„A co máme udělat?“ náhlé vzrušení v Mainlandově hlase Cormanovi prozradilo, že jeho tušení bylo zcela správné.

„Vím, kde to hnízdo je,“ řekl. „Leží jen pár mil od místa, kde mě našli. Nechte mě tam dopravit vrtulníkem, a to nejraději hned.“

„To je naprosto vyloučeno!“ vložila se do rozhovoru sestra. „Doktor Williams řekl, že musíte zůstat nejméně dva týdny...“

„Dovedu si domyslet, co řekl,“ přerušil ji Corman stroze. „Ale sama jste slyšela, jak je ta záležitost důležitá. Nebo se snad nechcete vrátit do přítomnosti?“ Byla to řečnická otázka a on ji nechal několik vteřin doznít, než pokračoval dál. „Já bych alespoň chtěl. A kdyby k tomu nebyla konkrétní možnost, nikdy bych se do tohoto podniku nepustil.“

Sestra očividně sváděla vnitřní boj. „To... to nemohu připustit,“ řekla stísněně. „To může rozhodnout pouze doktor Williams, ale ten si lehl a na několik hodin si chce odpočinout. Mám ho vzbudit jen v nejkratším případě.“

„Ale tohle je velice nutný případ,“ trval na svém Corman.

„Ne, není,“ namítl Mainland. „Tady jde o něco jiného než o klid lékaře nebo zdraví pacienta. Nechte doktora spát, sestro. Obávám se, že později ještě bude mít spoustu práce. I kdybych chtěl, nemohu teď helikoptéru postrádat, abych dal hledat nějaké papíry. Potřebuji teď oba stroje a každý pár rukou, abychom mohli bránit město. Vyrazit můžeme nejdřív zítra ráno – pokud ještě budeme naživu.“

„Co se děje?“ zeptal se Corman. Vážná poručíkova slova ho zneklidnila.

Mainland mu vše řekl.

„Támhle vpředu,“ zasípál Michal a nevěřičně vytřeštil oči. „Vidíš to taky? Řekni, že se mi to jenom zdá!“

Betty se zastavila a opřela se o něj. Zastínila si dlaní oči proti prudkému slunci, aby vůbec něco viděla, ale nepodařilo se jí rozeznat žádné detaily. Po několikahodinovém pochodu pouští vyprahlou sluncem byla téměř oslepená. Oči měla nateklé, slzely jí a svědily.

Protože už neměli šanci Cormana dohnat, dopřáli si po souboji s dinosaurem několik hodin klidu. Vyšplhali se na strom a usadili se ve větvích, aby byli chráněni alespoň před drobnými dravci. Přesto si netroufali spát oba současně. Střídavě drželi hlídku, takže ani jeden z nich nespál déle než dvě hodiny. Betty se dokonce bála, že strachem a rozčilením neusne, ale byla natolik unavená, že poté, co vypršela její doba k hlídkování, jí klesla víčka během několika vteřin.

Po probuzení se necítila odpočatá, ale ještě více zbitá než před usnutím. Michalovi se vedlo stejně.

I doba, kterou si ke spánku vybrali, se následně ukázala jako velice nevhodná. Nemohou se tady prostě jen tak potulovat a čekat, že budou objeveni náhodou jako Corman. Namísto toho se rozhodli, že vezmou osud do vlastních rukou, a bylo tady jediné místo, od něhož si slibovali bezpečí a pomoc: Las Vegas – i když než se tam doplahočí, bude to pekelné utrpení.

Jak d'ábelská cesta to je, se ukázalo teprve v průběhu následujících hodin. Na cestu se vydali opět před rozedněním, a nepomysleli na to, jaké bude v poušti vedro.

Navíc se ještě rozhodli, že půjdou rovně, a ne podél okraje lesa. Les jednak skrýval mnoho neznámých nebezpečí, zatímco tady uprostřed pustiny se jim to zdálo dost bezpečné a za druhé by to byla jistě velická oklika přinejmenším dvaceti třiceti mil.

Betty si už teď ovšem nebyla jistá, jestli by podél okraje lesa přece jen nepostupovali rychleji. Během hodiny po východu slunce se totiž poušť změnila v gigantickou výheň naplněnou pískem.

Horký vítr vanoucí v poryvech písek vířil. Zrníčka byla téměř prachové jemná, takže před nimi takřka nebylo ochrany. Pronikala do

šatů, do uší, do nosu, do úst, a škrábala dokonce i pod očními víčky.

Nebyli jen hloupí, ale přímo blázni, a Betty přičítala pouze nemírné únavě, že tak strašně podcenili poušť. Zachovali se jako sebevrazi, ale to si uvědomili až teď, když už bylo pozdě.

Trápilo je nejen horko. Neměli s sebou ani kapku vody, a když vyrazili, vůbec si na to nevzpomněli. Betty by si dala nejraději pár facek. Při takové lehkomyšlnosti by si skoro zasloužili, aby v poušti zahynuli.

„Nic nevidím,“ zamumlala. Sotva mluvila, rty měla vysušené a rozpraskané jako přezrálé třešně. „Sotva vidím na zem pod nohama.“

I Michal byl stále více přesvědčen, že to, co spatřil, je fata morgana, protože teď už se mu taky nepodařilo v tetelícím se žhavém vzduchu zahlédnout nic. Přesto změnil směr a vrávorál k té věci, kterou si myslel, že zahlédl.

Víčka měl zpola zavřená a jen se díval na zem těsně před sebou, protože se bál, že by mu prudké slunce mohlo poškodit rohovku, kdyby hlavu zvedl a déle než jen pár vteřin se do toho prudkého světla zadíval. Už teď měl před očima barevné halucinace.

Teprve po dvou desítkách váhavých kroků se odvážil zase pohlédnout vzhůru, možná ze strachu, že by se skutečně všechno mohlo ukázat jako přelud a že by to smetlo jeho naděje. Ta obava byla ovšem zbytečná. Byla to malá budova farmy s přístavkem a garáží.

Už to samo byl malý zázrak, protože v tom domku najdou nejen úkryt před slunečním žářem, ale možná i studnu nebo zbytky zásob něčeho k pití.

Příšerná ovšem byla šňůra napnutá mezi oběma budovami, na které visela spousta kusů prádla a vítr si s nimi pohrával sem tam. Bylo to čisté prádlo, které tady mohlo viset jistě ne déle než pár hodin.

„Tady... tady musí někdo bydlet,“ zasípál Michal. „Koukni!“

I Betty teď zahlédla domek. Zavěsila se do Michalovy paže a ani si nevšimla, že mu zařala do svalů nehty.

„Já tomu prostě nevěřím,“ zašeptala. „To... je naše spása!“ Chtěla vykřiknout, aby na sebe upozornili, ale nedostala ze sebe ani zasípání.

Nebylo to ovšem zapotřebí. Ještě během toho, co se dívali na domek, se v něm otevřely dveře a z nich vyšla ven žena středního věku. Zamířila k prádlu, ohmatala je a teprve pak jí padl pohled na obě k smrti vyčerpané postavy, stojící necelých sto metrů opodál.

Žena několik vteřin nevěřícně hleděla, pak vyšla před šňůru s prá-

dlem a pospíchala k nim. Teprve teď spatřila Betty pušku, kterou držela v ruce.

Dvě hodiny po západu slunce, když poslední šedé a rudé pásy na obloze prohrály svůj beznadějný souboj s postupující nocí, dorazili první mravenci k obranným liniím Las Vegas.

Ozvala se hlasitá volání, ale ani ta nedokázala přehlušit tiché ševlení milionů, ne-li miliard chitinových pancířů, které se neslo vzduchem.

„Jsou tady,“ procedil Littlecloud přes zaťaté zuby. Zavlnily se mu svaly na skráních, zatímco dalekohledem sledoval záplavu černohnědých těl, která se rozlila na ploše před městem a pohřbila pod sebou světlou hněd' zorané pouště. Vypadalo to, jako by savý papír pohltil vodu a sám se přitom zbarvil. Temná skvrna se neustále zvětšovala.

Mainland sem nechal přitáhnout silné světlomety, které zalily okolí obranných valů takřka denním světlem. Zásobování elektřinou nebylo problémem. Kvůli nesmírně vysoké spotřebě se právě v Las Vegas už několik let experimentovalo s alternativními zdroji, které jim teď přišly vhod.

Výborně bylo možno ve městě uprostřed pouště využívat především sluneční energii. A tak byly na několika místech na okraji města nejen veliké sluneční kolektory, ale podobná menší zařízení se nacházela i na střechách mnoha budov. Pro těch pár stovek obyvatel, kteří teď ve městě zbyli, vyráběly kolektory energie víc než dost. Byl dokonce vyroben značný nadbytek energie, kterou bylo možno uchovávat ve velkých akumulátorech, takže ve dne i v noci, i během špatného počasí byl k dispozici stále dostatek proudu.

„Teď se to rozhodne,“ zamumlal Mainland. Spolu s Littlecloudem a asi desítkou dalších mužů stál na valu mezi prvními dvěma příkopy. Pokožku měl nezdravě popelavou a bylo na něm jasně vidět, že v poslední době příliš málo spal. Jenže s ostatními to nebylo jinak.

Všechno obyvatelstvo Las Vegas bylo na nohou, aby bránilo tento ostrůvek civilizace proti blížícímu se nepříteli, dokonce i stíny, které se v posledních dvou letech o společné blaho staraly nejméně.

Littlecloud si už nevzpomněl, kdo jim dal toto označení. Stíny byli lidé, kteří nebyli schopni přizpůsobit se změněné situaci a začít nový život. Mnozí z nich propadli patrně hráčské vášni už před časovým skokem do minulosti a od té doby jí holdovali docela neomezeně.

Ještě jednou si jasně vzpomněl, jak objevil první z nich. Shromáždili se v Caesar Palace – necelý tucet pánů oblečených do smokingů s manželkami ve večerních šatech, ozdobených perlami. Aniž by je zajímalo, že svět kolem nich v jistém směru přestal existovat, usadili se v kasinu, každý s bankovkami a žetony ve výšce několika milionů, o které hráli.

Za léta, která od té chvíle uplynula, se na tom mnoho nezměnilo. Stíny ztratily jakýkoliv styk s realitou. Ve dne spaly a ožívaly teprve po nocích, které trávily tím, že hrály v kasinech o obrovské sumy peněz. Vyhublé postavy podobné stínům, s pokožkou sinalou jako upíři. Dokonce i tihle lidé ovšem dnešní noci opustili svá doupata, aby pomohli při obraně města.

„Nač ještě čekáš?“ naléhal Littlecloud. „Dej už konečně rozkaz, nebo se dostanou příliš blízko.“ První mravenci už byli za polovinou zorané plochy.

Mainland jako by se probral ze sna, prudce přikývl a pak si přiložil k ústům vysílačku. „Helikoptéry jedna a dvě start. Jdeme na to. Shod'te bomby!“

Piloti obou strojů, které už kroužily ve vzduchu, potvrdili příjem rozkazu. Jen o několik vteřin později vyšlehly uprostřed hemžícího se hejna mravenců do výšky oslňující plameny, jako například z láhví naplněných benzinem. Proti takovému nepříteli byly účinnější než výbušné nálože.

Ve žhnoucích plamenech uhořely tisíce a desítky tisíc mravenců, jenže pak trvalo jen několik vteřin a mezery ve vlnícím se černém povlaku se zaplnily dalšími zvířaty.

Byly vrženy další zápalné nálože, které proměnily poušť v planoucí peklo. Pro živou záplavu to byly ovšem nepatrné zásahy. Počet mravenců, kteří se hrnuli na volnou plochu, jako by byl nekonečný.

Mainland opět zvedl vysílačku. „Propusti jedna a dvě mírně otevřít!“ přikázal.

Vyhlobené příkopy se táhly až k New Potomacu, jak pojmenovali řeku tekoucí kolem města pro vzpomínku na slavnou a historicky osudovou řeku, protékající současným Washingtonem. V této době se

Las Vegas stalo novým hlavním městem.

Voda se líně valila předním příkopem. Měla malý spád, ale propusti byly také teprve otevřeny jen mírně. Voda zaplnila příkop jen sotva na několik desítek centimetrů, ale zatím to také bylo jen čistě preventivní opatření.

Přes bombardování se již za pár minut první mravenci dostali k nejzazšímu příkopu. Na chvíli se jejich postup zarazil, ale už po několika vteřinách se první zvířata pustila ze svahu dolů. Možná byla jen prostě sunuta zadními řadami, které také nemohly zastavit. Mravenci popadali do vody, kde sebou zoufale mrskali, pohybovali nohama, aby se udrželi na hladině.

„Propusti jedna a dvě otevřít naplno!“ nařídil Mainland vysílačkou. Jeho obličej vypadal jako zkamenělý a měl výraz svrchované koncentrace. Littlecloudovi připadalo, že přímo fyzicky cítí tíhu odpovědnosti, která spočívala na poručíkových bedrech.

Předtím jen líně a nízko tekoucí voda se změnila v prudký proud, který strhával mravence s sebou. Jenže přicházeli další a další. Po stovkách a tisících se vrhali v sebevražedném pudu do příkopu, kde pak vytvářeli ve vodě husté chuchvalce a byli unášeni proudem dál.

Přesto se už několik málo z nich dostalo na druhý břeh.

Nezůstanou určitě osamoceni, protože po svahu se do vody valila zvířata v celých houfech. Přes silný proud už teď příkop vypadal, jako by byl pokryt jediným kobercem drobných černých těl.

„Čerpadla čtyři a pět na plný pohon!“ zařval Mainland do vysílačky. „Z helikoptér okamžitě spustit plamenomety. Musíme alespoň na chvíli zastavit ten nápor!“

Kromě vody valící se z propustí byla ještě do příkopu čerpána voda z výkonných pump. Hladina prudce vzrostla a současně i prudkost, se kterou se voda valila vpřed. Souvislá vrstva mravenčích těl byla roztrhána a odplavena pryč. Někteří mravenci, kteří se dostali až na druhý břeh, byli strženi záplavou a také spláchnuti.

Littlecloud krátce pozoroval, jak helikoptéry na druhém břehu klesají níže. Z otevřených postranních dveří vyrazily plameny, které rázem seškvářily tisíce mravenců. Zůstal jen několik metrů široký pruh černých zuhelnatělých mrtvol.

Více času Littlecloud neměl, aby jen nečinně přihlížel. První mravenci, kteří se dostali na druhý břeh, se šplhali po svahu nahoru.

Littlecloud stejně jako ostatní muži uchopil připravené smetáky s

dlouhou násadou. Nedělalo jim problémy odstrkovat mravence zpátky do vody, kde byli znovu uchváćeni proudem a tentokrát definitivně odplavení.

Na chvíli nastalo ticho. Jen tu a tam se do příkopu odvážíli další mravenci, ale hned byli strženi vodou. Ostatní se nahromadili na protějším břehu.

„Vypnout čerpadla čtyři a pět,“ přikázal Mainland. „Přivřít propusti jedna a dvě. Prozatím jsme to zvládli.“ Zastrčil si vysílačku do kapsy. Ve tváři mu ovšem zůstal vážný výraz.

Ozvaly se jednotlivé jásavé výkřiky, ale Littlecloud věděl, že na jáсот je ještě příliš brzy. Zatím totiž zakusili pouze předvoj. Vlastní útok ještě vlastně ani nezačal.

„Zatracené bestie,“ zamumlal a díval se upřeně na druhý břeh. „Vypadá to, jako by měly válečnou poradu.“

„Možná to něco takového je,“ odpověděl tiše Mainland. „A jestli se jim to podaří, pak nám buď Bůh milostiv.“

Betty si s díkem vzala šálek kávy, který jí podala paní Dankwartová, několik vteřin vychutnávala vůni horkého nápoje, pak opatrně usrkla, načež šálek odložila.

Krátké zděšení, které se jí zmocnilo, když zahlédla pušku v rukou paní Dankwartové, rychle ustoupilo, když je žena přátelsky pozdravila a vysvětlila jim, že ji má pouze na ochranu pro případ, že by sem zabloudil nějaký dinosaurus. Zavedla Betty a Michala do domku, přinesla jim něco chladného k pití a nechala je, aby se osprchovali. Teď už se jakžtakž dali do pořádku.

„A vy tady vážně žijete s mužem docela sami?“ zeptal se Michal.

„Ano,“ paní Dankwartová přikývla. Mohlo jí táhnout na čtyřicítku, nebyla to žádná kráska, ale přesto atraktivní žena. Kolem očí se jí už dělaly drobné vrásky a dodávaly jejímu obličejí živosti, světle hnědé vlasy po ramena jí padaly do čela a díky tomu vypadala mladší. „Jak jsem už říkala, Burt a já jsme paleontologové jako vy. Hned poté, co na veřejnost pronikly první zprávy o DINOLANDU, jsme se tam z pověření našeho institutu rozjeli, ale za pár dní poté jsme se dostali do oblasti časového skoku. Tehdy to ještě nebylo možné tak snadno pro-

počítat dopředu.“

„Ale proč žijete sami tady, a ne v Las Vegas?“

„Protože tady můžeme lépe pokračovat ve výzkumech. Víte, z takového povolání člověk nezbohatne. Kdo se rozhodne pro paleontologii, dělá to z vášně. U vás to zřejmě není jinak. Když jsme našli tenhle opuštěný domek, rozhodli jsme se tady usadit.“

„Ale tady venku to přece může být nebezpečné.“

„Jde to,“ paní Dankwartová pokrčila rameny. „Dinosauři se jen zřídka odváží tak daleko do pouště, a ti velcí už vůbec ne. Kromě toho tady nejsme tak docela odříznuti. Nemáme sice vysílačku, kterou bychom se mohli spojit až s Las Vegas, ale konají se sem pravidelné hlídkové lety a minimálně každé dva dny tudy kolem prolétá vrtulník a navazuje s námi spojení. Takže budete muset mít trpělivost.“

„Doufejme, že ještě nebude pozdě,“ zamumlala Betty temně. Už podrobně vyličila, za jakých okolností se sem s Michalem doplahočili. „Jestli ten vrtulník dopravil Cormana ke kanystru, bylo všechno zbytečné.“

„Kdyby to tak bylo, je už teď pozdě,“ konstatovala paní Dankwartová. „Bylo by to hrozné, ale nedalo by se to změnit. Když člověk žije tak, jako my, naučí se uvažovat pragmaticky. Skutečně nemáte tušení, kde by ten kanystr mohl být?“

„Jenom velice nejasné,“ odpověděl Michal. „Protože Corman byl vtažen do minulosti i s kanystrem, muselo ho odtáhnout nějaké zvíře. Když jsme Cormana našli, díval se zaměřovačem pušky k jakési hoře tak dlouho a soustředěně, že to nemohla být náhoda...“

Zarazil se, když z dálky zaslechl zvuk motoru.

„To bude Burt.“ Paní Dankwartová vstala, přistoupila k oknu, vyhlédla ven a přikývla.

Hluk se přibližoval, až nakonec vůz zastavil rovnou před domem. Krátce nato se otevřely dveře. Vešel silný tmavovlasý muž, čtyřicátník s kostnatým obličejem, a překvapeně pohlédl na návštěvníky. V ruce nesl velkou cestovní kabelu.

„Koukejme, návštěva,“ řekl. „To se nestává tak často. Dostali jste se sem z přítomnosti teď nedávno?“

„To je Betty Sandersová a Michal Atkinson,“ odpověděla paní Dankwartová dříve, než někdo z těch dvou stačil cokoliv říci. „Prožili něco velice zajímavého, ale o tom by ti měli povědět sami.“ Vstala, přistoupila ke svému muži, políbila ho, pak ukázala na tašku. „Máš

je?“

Burt Dankwart přikývl. „Nebylo to snadné, ale dokázal jsem to.“ Opatrně položil tašku na stůl a stejně opatrně ji otevřel. Vytáhl z ní dinosauří vejce, veliké asi jako fotbalový míč. „Je od Iguanodona. Zdá se, že už za pár hodin by se z něj mělo vyklubat mládě.“

Za necelé dvě hodiny se splnily Mainlandovy nejhorší obavy.

Až dosud se mravenci chovali klidně, jen se roztáhli do šířky a nahromadili se před příkopem. Vypadalo to skutečně tak, že mají válečnou poradů. Každých pár minut se jedna z helikoptér snesla až těsně nad ně, vyšlehly plamenomety a sežehly je. Přesto ovšem útočníků neubývalo.

„Možná je tohle ještě poslední možnost, kdy město evakuovat,“ řekl Littlecloud proti své vůli, jen aby přerušil tíživé mlčení. Také Mainland si to uvědomil a ani neodpověděl.

I kdyby se pro evakuaci rozhodli, bylo už pozdě. Mohlo to trvat ještě celé hodiny, než se mravenci rozhodnou k dalšímu útoku, ale stejně tak k němu může dojít už v příštích minutách.

„Zvládneme to jen napalmem,“ pokračoval Littlecloud. „Jenže při tomhle suchu se nám nepodaří udržet požár pod kontrolou. Přeskočil by až do džungle, a kdyby se otočil vítr, pak i na město a je nás příliš málo na to, abychom ho uhasili. Naší jedinou nadějí je déšť.“

Mainland vrhl pohled na naprosto jasnou oblohu bez mráčku. I nadále ovšem zarytě mlčel. Littlecloud naposledy popotáhl ze špačku cigarety v koutku úst a pak ho zašlápl podpatkem holínky. Jako by to byl signál, začali mravenci v té chvíli s druhou vlnou útoku.

Po tisících a desetitisících se vrhali do příkopů, přičemž každé ze zvířat s sebou cosi neslo.

„Co... co to mají?“ zasípal Mainland.

Také Littlecloud potřeboval nějaký čas, než pochopil, co se děje.

„To jsou ti, co jsme je předtím spálili,“ vykřikl. Každý mravenec s sebou skutečně vlekl zuhelnatělou mrtvolu. Mrtvá zvířata plavala na hladině a živí mravenci seděli na nich. Za několik vteřin vytvořila drobná tělíčka doslova most, po němž se další zvířata bleskurychle

dostala na druhý břeh.

„Okamžitě otevřít propusti jedna a dvě!“ vykřikl Mainland do vysílačky. „Naplno. Totéž platí pro čerpadla!“

Ještě během toho, co mluvil, se první mravenci dostali na druhý břeh a pospíchali na souš. Byly jich stovky a za nimi se valily tisíce dalších. Vrhali se naprosto cílevědomě na lidi.

Littlecloud s ostatními se pokoušel zahnat je košťaty. Smetali je jako zběsilí po sypkém povrchu a zdálo se, že mají úspěch. Voda teď už začala zase hučet příkopem, strhla můstek z mrtvých mravenčích těl a odnesla ho pryč, takže další zvířata se nemohla dostat přes příkop.

Ovšem jen na několik vteřin. Littlecloud rozpoznal nebezpečí jako první. Každým pohybem košťat smetali do příkopu desítky zvířat, ovšem především shrnovali písek. Bylo to, jako by příkop zasypávali. Zrníčka písku jen pomalu klesala, předtím se několik vteřin vznášela na vodě a vytvářela tam další, téměř stejně stabilní můstek, po němž se hned začali valit další mravenci. Littlecloud chtěl varovné zvolat, když ucítil na hřbetě pravé ruky prudkou bolest. Jeden mravenec se po násadě koštěte vyšplhal až k jeho dlani a zakousl se. Pálilo to, jako by mu někdo přimáčkl na kůži žhavou cigaretu.

Potlačil nadávku a zatřepal rukou. Mravenec spadl na zem, kde ho Littlecloud se dvěma dalšími zašlápl.

Krátká přestávka stačila k tomu, aby se po násadě vyšplhalo šest, sedm dalších. Littlecloud s další nadávkou koště zahodil. Země pod ním se vlnila drobnými tělíčky.

„Zpátky!“ zařval Mainland z plna hrdla, ale bylo to zbytečné. Muži poznali, že tento pruh země už není možno bránit. Horempádem utíkali po dřevěném chodníku, který ležel mezi oběma příkopy.

Littlecloud se rozběhl za nimi a jako poslední opustil ostrůvek Mainland. Sotva dorazil na druhý břeh, dva muži dřevěnou lávku stáhli nazpět. Už se na ni dostalo několik mravenců, kteří byli rozdupáni.

Littlecloud si masíroval bolavou dlaň. Mravenčí jed strašně pálił. Kůže kolem rány zarudla a natekla. Vysál si ránu, aby z ní dostal alespoň trochu jedu. Zamířil k doktoru Williamsovi. Už ošetřoval několik dalších mužů, kteří byli rovněž pokousáni.

Zdravotní sestra Littlecloudovi zranění ošetřila, ale nemohla pro něj udělat víc, než mu vydezinfikovat ránu jódem a přelepit ji náplastí.

„V žádném případě si to neškrabejte,“ upozorňovala ho, „a snažte

se, abyste nedostal další kousance. Víc jedu by vám ochromilo ruku.“

Ačkoliv prvním příkopem se pořád ještě valila naplno voda, dostávalo se na ostrůvek mezi oběma příkopy stále více mravenců.

„Propusti jedna a dvě otevírat a zavírat v intervalech. Odstupy vždy pět vteřin!“ nařídil Mainland. „Tři a čtyři nechat otevřené, aby se ty bestie nedostaly až k nám.“

Všechno se několikrát opakovalo. Pokaždé tisíce mravenců utonuly, ale na druhou stranu se jich dostalo nebezpečně mnoho a shromažďovali se na ostrůvku mezi kanály. Tento prostor se už opět pokryl černým hemžením. První zvířata se již pokoušela dostat přes druhý příkop, i když zatím marně.

Mainland vydal vysílačkou další strohý rozkaz. Bell UH1 zaletěla k ostrůvku a jeden z mužů osádky přejel zem plamenometem. Během několika vteřin nežil ani jeden z mravenců, kteří sem pronikli.

„Pomalu dochází plyn pro plamenomety,“ zachytil Littlecloud hlas z vysílačky. Toho se od samého počátku obával nejvíce. Dalo se předpokládat, že zásoby speciálního plynu nevystačí dlouho. Nepočítal ovšem s tím, že dojdou tak záhy. Bez podpory plamenometů se rozhodně nebudou moci udržet.

Podíval se na spálený kus země. Už tam bylo opět možné poznat hemžení. Dorazili další mravenci.

Ačkoliv si přál jako nikdy předtím, aby se mýlil, ukázal se jeho odhad situace jako správný. Boj s takovýmto soupeřem nemohli vyhrát s běžnými prostředky. A kdyby použili jediné zbraně, kterou by zřejmě mohli mravence zničit, zabili by pravděpodobně i sami sebe. Nebo by přinejmenším zničili všechno to, oč bojovali.

Na příkop se vrhla další vlna mravenců.

Krátká naděje, která se zmocnila Betty a Michala – že by totiž mohli odjet do Las Vegas džípem Burta Dankwarta – byla opět zmařena. Nádrž džípu byla podle Dankwartových téměř prázdná a další zásoby benzínu neměli. Více než dvacet, třicet mil by už džíp neujel, a to by s kusem, který ušli pěšky, nebyla ani poloviční vzdálenost do Las Vegas.

Kdyby uvízli s vozem uprostřed pouště, byli by ztraceni. Po zkušenostech, které učinili cestou sem, teď věděli, že ta vzdálenost byla příliš velká na to, aby ji mohli zvládnout pěšky. K tomu se přidalo ještě i špatné počasí. Půl hodiny po návratu Burta Dankwarta vítr prudce zesílil. Z dálky se ozývalo dunění hromů a na obzoru se blýskalo. Začal už také padat déšť a podle toho, co říkali Dankwartovi, měla přijít prudká bouře, která se k nim blíží ze západu, takže už proto není na cestu ani pomyšlení. Měli tak ovšem možnost se v klidu vyspat a načerpat síly do nového dne. Melanie Dankwartová pro ně v pokoji pro hosty povlékla postel. Betty a Michal si šli lehnout poté, co jim Dankwartovi slíbili, že je vzbudí, kdyby se z vajec začala líhnout mláďata. Především Michal si to nechtěl nechat ujít. Jenže jeho zájem nepodněcovala pouhá zvědavost, nýbrž mnohem vážnější důvod.

Na základě rozboru věděli, že Cormanovo sérum nejenže sterilizuje dinosaury tím, že ničí i jisté bílkovinné molekuly, které jsou potřebné k rozmnožování, ale napadá i již oplodněná vejce a zabíjí ještě nenarozené potomstvo. Pokud se tedy z vejce *Iguanodona* vylíhne mláďe, bude to důkaz toho, že Cormanovi se zatím nepodařilo otevřít kanystr.

Jinak si Michal nebyl jist, co si má myslet o nápadu Dankwartových, vypěstovat *Iguanodona* k pokusným účelům jako jakési domácí zvíře, dokud nebude příliš velké. Něco v jeho nitru se proti tomu bouřilo, dovedl si dinosaury představit pouze na svobodě, ale byl příliš unaven, než aby se nad tím mohl objektivně zamyslet.

Když se s Betty odebrali do pokoje pro hosty, nastala chvíle rozpaků a on jen přihlížel, jak se Betty začala svlékat. Jen ve spodním prádle vklouzla pod peřinu.

„Nač ještě čekáš?“ zeptala se.

Michal ze sebe setřásl rozpaky, také se svlékl a vklouzl k ní.

Znal Betty teprve několik dní, ale od první chvíle si byli navzájem sympatičtí a zamilovali se do sebe. Už před několika dny spolu chtěli spát, jenže Betty přemohla únava, zatímco se Michal sprchoval. Nebylo důvodu ke zbytečnému ostychu. Sotva leželi vedle sebe, přitiskla se Betty k němu.

Déšť prudce bubnoval na okenní tabulky a na střechu. Oblohou projížděly blesky a neustále se ozývalo hřmění.

„Musíme ještě něco dohnat,“ zašeptala mu Betty do ucha.

„Počkejme s tím ještě trochu. Nemyslím, že bychom z toho dnes

něco měli. Jsme příliš unavení,“ odpověděl Michal téměř proti své vůli. Únava jako by mu zahalila hlavu do husté temné mlhy.

„Pravděpodobně ne,“ souhlasila Betty. „Chtěla jsem ti jen říci, že jsem na to nezapomněla a že se na to pořád těším.“ Spiklenecky se usmála. „A pak – miluji tě stejně jako před sto dvaceti miliony let.“

„Blázníš,“ odpověděl Michal a musel se také usmát. „Ale asi právě proto tě mám rád.“ Políbil ji a zhasl světlo. Za několik vteřin už tvrdě spal a probudil se teprve, když mu někdo zalomcoval ramenem a zavolal jeho jméno.

Unaveně otevřel oči a ve světle noční lampičky poznal tvář Melanie Dankwartové. Potřeboval několik vteřin, aby si vůbec uvědomil, kde je.

„Co se děje?“ zamumlal. Podvědomě zaregistroval, že bouře už skončila. Musela se přehnat velice rychle.

„Burt si myslí, že už to každou chvíli přijde.“ Když paní Dankwartová z jeho zmateného výrazu v obličeji poznala, že hned nepochopil, dodala: „To dinosauří vejce. Mládě se za chvíli vyklube.“

Teprve teď si Michal znovu na všechno vzpomněl. Najednou byl čilý jako rybička. Podíval se na Betty a zjistil, že už se také probudila. „Přijdeme,“ řekl.

„Fajn, jsme s Burtem v laboratoři.“

Počkal, až paní Dankwartová odešla z pokoje, pak se otočil k Betty a dal jí pusu. „Vážně chceš jít se mnou? Můžeš zůstat ležet a spát dál.“

„O tom nemůže být ani řeč. Chci se na to taky podívat.“ Vystrčila nohy z postele a postavila se.

Krátce nato odešli z pokoje a chodbou se dostali do místnosti, kterou Dankwartovi změnili v laboratoř pro své výzkumy. Prohlédli si ji už odpoledne. Nebyla příliš dobře vybavená, chyběly zde především všechny komplikované aparatury, z nichž alespoň některé byly pro paleontologické výzkumy nezbytné. Přesto se tady dalo přece jen leccos udělat.

„Pojďte, rychle!“ vykřikl Burt Dankwart, když vstoupili do laboratoře. Seděl skloněný u stolu, na kterém stálo mnoho baněk a dalších nádobek i mikroskop. Jeho pozornost patřila ovšem zcela a výlučně dinosauřímu vejci, které měl před sebou. „Žije. Slyšíte, jak se hýbe? Už se pokouší prorazit skořápku.“

Betty a Michal si stoupli vedle něj a jeho ženy. Z vejce bylo

opravdu slyšet jemné zvuky a lehce se kývalo ze strany na stranu.

„To znamená, že Cormanovi se to zatím nepodařilo,“ zašeptala Betty. Cítila, jak je to významná chvíle, a instinktivně se ji neodvažovala znesvětit hlasitými slovy. „Pak ještě existuje jakási naděje.“

Nemuseli čekat dlouho. Netrvalo to ani minutu a s jemným křapnutím se na skořápce ukázala první jemná trhlinka. Následovaly další, až se skořápka pokryla celou pavučinou.

Hned nato se odloupl první kousek. Za ním bylo nejasně vidět co-si malého, tmavého. Odpadl druhý kousek skořápky, třetí, čtvrtý a pak se z otvoru vystrčila hlavička malého Iguanodona a snažila se prorazit zbytek skořápky. Mládě mělo ještě zavřené oči.

Betty vzrušením téměř zapomněla dýchat. Od té doby, co jednou na farmě svého strýce přihlížela, jak přichází na svět hříbě, považovala narození živého tvora vždycky za mimořádný okamžik.

I když tady šlo o druh zvířete vyhynulý před stovkou milionů let, bylo to i přes situaci způsobenou časovým skokem a okolnost, že se sama ocitla v pravěku, něco neobvyklého. Mohla sledovat tento porod jako přímý pozorovatel.

Nebyla zřejmě jediná, která to tak cítila. Také Michal a Dankwartovi zírali upřeně na klubající se dinosauří mládě, které už mezitím prorazilo takřka celou horní polovinu vejce. Několik vteřin nehybně strnulo, pak otevřelo oči a vydalo tichý kvičivý zvuk.

„Dinosauři prý považují bytosti, které uvidí jako první po vylíhnutí, za své rodiče,“ řekla tiše paní Dankwartová. „Takže podle toho bych měla být mámou.“ Podívala se na manžela s úsměvem. „Co bys řekl tomu, kdybychom mu říkali Urmel?“

„Urmel?“

„Jo, Urmel z vajíčka. Tak se přece jmenuje dinosaur v tom oblíbeném dětském...“

Zarazila se, protože náhle Betty pronikavě zakřičela. Koutkem oka novinářka zaregistrovala pohyb a otočila se.

Pohled, který se jí naskytl, jako by byl z nějakého hororu. Přímo před velkou prosklenou stěnou laboratoře se vynořila obrovitá příšerná lebka s tlamou plnou ostrých špičáků a obří oko, které zíralo dovnitř.

Jen o zlomek vteřiny později se ozvalo zařinčení rozbíjeného skla. Do místnosti vlétly střepy. Křídla oken se odrazila od dinosaurovy hlavy a třískla o stěnu. Jedno bylo docela vytrženo z pantů.

„Zpátky!“ vykřikl Burt Dankwart. Vyskočil stejně jako jeho žena.

Spolu s Betty a Michalem ustupovali k protější stěně.

Také dinosaur o kousek ustoupil, ale jen proto, aby v následující chvíli opět hlavou trhl dopředu. Tentokrát zavadil o zdivo. Celý dům se otrásl v základech. Ze stropu a stěn se začala drolit omítka. Když dinosaur vstrčil dovnitř šupinatou hlavu, vypadlo z prostoru nad oknem několik cihel.

Vyrazil tupý zvuk, který ani nezněl nijak nepřátelsky. Čerstvě vylhlý dinosaur odpověděl dalším zakňouráním.

„To... to je Iguanodon,“ zasípal Michal. „Nejde po nás. Pravděpodobně je to matka toho malého.“ Otočil se k Burtu Dankwartovi. „To zvíře vás sledovalo, protože jste mu ukradl vejce!“

„To není možné,“ tvrdil Dankwart. „Hnízdo je odtud vzdálené více než třicet mil!“

„Ale je to tak. Vidíte přece, že mu jde jen o to mládě.“

Když Iguanodon zjistil, že na stůl z okna nedosáhne, praštil tlapou do zdi pod oknem. Opět vypadlo několik cihel. Zvíře bylo asi tři metry vysoké a dvakrát tak dlouhé, takže bylo spíše malým zástupcem svého druhu. Někteří Iguanodonové dosahovali až devítimetrové délky a dům by zřejmě bez problémů smetli.

„Dojdu pro zbraně,“ řekla paní Dankwartová, ale Betty jí zastoupila cestu ke dveřím.

„Ne,“ řekla prudce. „Chce jen to mládě. Proto není opatrný. Pomozte mi přisunout stůl blíž k oknu. Je to naše jediná záchrana.“

„Vy jste se zbláznila!“ Melanie Dankwartová se pokusila Betty zadržet, ale novinářka se jí vysmekla. Ze všech sil se opřela do masivního stolu, ale nepohla jím.

„Možná máte pravdu,“ podpořil ji Burt Dankwart a také Michal souhlasně přikývl. „Za pokus to každopádně stojí.“

Oba muži se zapřeli do stolu a po krátkém zaváhání se k nim přidala i paní Dankwartová. Společnými silami se jim podařilo odtlačit stůl směrem k oknu. Dřevěné nohy vrzaly po podlaze.

Iguanodon nehybně vyčkával, ale pozorně sledoval každý jejich pohyb, jako by přesně pochopil, co dělají.

„Zpátky!“ vykřikl Burt, když se hlava dinosaura opět vysunula dopředu. Jeho varování ovšem bylo zbytečné. Iguanodona zajímalo skutečně jen čerstvě vylhlé mládě. Natáhl hlavu dopředu tak daleko, až k mláděti dosáhl. Několik vteřin ho očichával a vydával tiché mazlivé znějící zvuky, na které mládě reagovalo tichým spokojeným

kňouráním.

Jazykem velkým téměř jako kapesník Iguanodon mládě olízal, pak ho velice opatrně, aby ho nezranil, vzal mezi pysky a zvedl. Vrhł na lidi hroživý pohled podmalovaný zavrčením, vycházejícím odkudsi z hloubi hrdla, pak se otočil a odkráčel do noci.

Lidé si s úlevou vydechli.

Betty se opřela o stěnu. Michal jí položil ruku kolem ramen.

„To bylo o fous,“ obrátil se k pobledlým Dankwartovým. „Doufám, že si z toho vezmete ponaučení a napříště se takových experimentů zdržíte. Nemáte tady co do činění s nějakými věcmi, ale se živými zvířaty, která navíc mají, jak se zdá, mimořádně vyvinutý mateřský instinkt.“

Aniž by čekal na odpověď, odešel i s Betty z laboratoře.

Mravenci potřebovali celkem necelých sedm hodin, aby překonali navršené obranné valy, na kterých lidé pracovali nepřetržitě celé tři dny.

Od města, zahrad a lidí je dělil pouze jediný příkop a bylo pouze otázkou času, kdy se mravenci dostanou i přes něj.

Na straně obránců už mezitím bylo hodně raněných. Několik lidí již muselo být odvezeno do nemocnice, protože byli kousnuti tolikrát, že se kvůli mravenčímu jedu ocitli ve smrtelném nebezpečí. Jeden muž už dokonce zemřel. Když stál nahoře na valu, ztratil rovnováhu, spadl a během několika vteřin se na něj mravenci vrhli.

Také Littlecloud mezitím utrpěl několik kousanců, další do pravé ruky, která mu hrozně otekla a takřka znecitlivěla. A ostatní byly roztroušeny po těle. Ačkoliv to bylo celkem jen šest nebo sedm kousanců, připadalo mu, že nemá na těle jediné místo, které by ho nepálilo. Jed ho ovšem především oslaboval. Jeho pohyby byly zřetelně pomalejší a připadaly mu stále obtížnější.

Littlecloud se díval, jak byli mravenci v davech odstrkávání do příkopu a tam je odplavovala voda. On sám už byl příliš unaven a vyčerpán na to, aby ještě aktivně pomáhal.

„Benzin!“ zahulákal Mainland do vysílačky. Křikem postupně

ochraptěl, jeho hlasu už bylo sotva rozumět. I on utrpěl během předeháněných útoků několik kousanců do lýtky, ale neměl čas nechat si je ihned ošetřit, takže teď na nohu při každém kroku mírně napadal.

Těsně za propustí byl otevřen kohout jednoho sudu. Vytekl z něj benzín a hnál se po hladině vody ve světle reflektorů jako duhová skvrna. Kdosi na ni hodil hořící sirku. S tichým zasyčením benzin vzplál. Mravenci nacházející se ve vodě a ti, kteří se šplhali na břeh, hromadně uhořeli, ale sotva oheň dohasl, valili se další.

„Proč se jenom tak zarytě drží právě téhle cesty?“ zamumlal zoufalý Mainland. „Stačilo by jim jenom trochu změnit směr a město obejít. Namísto toho tady po milionech chcípají.“

„Je to hmyz,“ odvětil Littlecloud naveně. „Individualita se neuznává, život jedince nic neznamena. Možná moc dobře vědí, co za pochoutky by je tady čekalo. Ten příkop udržíme nanejvýš pár minut, i kdybychom tam pořád lili benzin.“ Na chvíli se odmlčel. „Zvedl se vítr a vane celkem příznivým směrem. Dej už konečně rozkaz, aby na ně spustili napalm. Je to naše poslední šance. Možná pak zemřeme, ale to nás stejně nemine.“

Mainland otočil hlavu směrem k městu. Vítr skutečně za poslední půlhodinu zesílil. Přinesl těžké mraky. Vzduch byl těžký, dusný a na obzoru bylo vidět několikéré zablýsknutí. Nemůže už trvat dlouho a přičítí se bouře.

Patrně to byla jen naděje, která přece jen dodala lidem sílu k tomu, aby vydrželi, přestože situace byla stále beznadějnější.

„Je ještě brzy,“ tvrdil Mainland. „Nikdo nemůže říct, jestli sem bouřka skutečně dorazí a kdy tady bude. Když nás mine a vítr se otočí...“

„To riziko musíme podstoupit,“ opáčil. Několik k smrti znavených okolostojících na souhlas přikyvovalo.

Mainland se ještě jednou podíval k obloze. Mraky visely tak nízko a byly tak těžké, že to vypadalo, jako by byly na dosah. Představovaly déšť, který by je mohl zachránit.

Po několika vteřinách se Mainland opět zadíval na příkop.

Přes vodu, která je strhávala, se už na druhou stranu zase dostaly houfy mravenců. Bylo jich tolik, že muži a ženy, kteří se je snažili zahnat košťaty, podstupovali stále marnější boj.

„Jestli to neuděláš hned, bude pozdě,“ naléhal Littlecloud. „Až se ty bestie dostanou přes příkop, nebudeme je moct bombardovat bez

toho, aniž bychom popálili i sebe. Váhali jsme už dost dlouho. Ztraceně, nemáme co ztratit, pochop to konečně. Když nedáš rozkaz ty, udělám to já!“

Jeho poslední slova přešla takřka do burácivého řevu.

Poručíkem Mainlandem jako by projel elektrický šok. Napřímil se. „Tak dobrá,“ řekl najednou opět silným hlasem. „Načerpát všechen zbývající benzín do příkopu a pak zpátky. Použijeme napalm.“

Jeho rozhodnutí bylo přijato s hlasitým nadšením, ačkoliv nebezpečí použití napalmu bylo všem známo.

Z příkopu vyšlehla vysoká stěna plamenů. Na Mainlandův příkaz se helikoptéra Bell stáhla zpět, zatímco Stingray se připravoval ke svržení náloží.

Lidé využili chvíli, kterou jim poskytl oheň, k tomu, aby se stáhli od příkopu, co nejdále. Mainland počkal, až se i poslední z nich dostal do bezpečné vzdálenosti a až opět dohasl oheň v příkopu. Pak vydal rozhodující rozkaz.

Ani ne za vteřinu vypuklo tam, kde číhala hejna mravenců, hotové peklo. Celá plocha za příkopem se změnila během několika okamžiků v ohnivou výheň. Plameny šlehaly k nebi a barvily dokonce do ruda i mračna.

I proti větru se hnaly žhavé jiskry až k ukrytým lidem, kteří ustupovali stále více dozadu. Zář byl nesnesitelný, vzduch jako by vřel, ale Littlecloud to takřka nevnímal. Uslzenýma očima se díval na ohnivé peklo.

Z Mainlandovy vysílačky se ozývala hlášení pilota Stingraye, že plameny se rozšiřují do stepi a už se dostaly k okraji lesa. Oheň takového rozsahu, navíc ještě podněcovaný větrem, by bylo stěží možno udržet pod kontrolou.

Nastalo sklíčené ticho. Mravenci byli zničeni, ale teď teprve se ukáže, zda přežijí lidé.

Uběhlo několik minut a pak náhle Littlecloud ucítil jakýsi dotyk na nose. Instinktivně si otřel rukou obličej, zatímco kolem něj lidé propukali v jásot. Pochopil, že to, co na nose ucítil, byla dešťová kapka.

Oblohou projel blesk. Byl dostatečně silný na to, aby přehlušil i zář plamenů. Následoval úder hromu. Dopadalo stále více kapek, až se nakonec pořádně rozpršelo.

Všude kolem Littleclouda se radovali a jásali lidé, padali si do ná-

ručí, tančili, ale on sám byl příliš vyčerpán.

Stále se v duchu vracel k Borisi Cormanovi, který ležel v nemocnici. Bylo-li pravda to, co ten člověk říkal, pak existuje cesta, jak se vrátit do jejich skutečné epochy. Nic si Littlecloud nepřál více.

Byli zde – v tomto pekle na zemi – zajati už příliš dlouho.

Přes hrůzu, kterou prodělali, spali Betty i Michal po zbytek noci výborně. Když se brzy ráno příštího dne probudili, cítili se odpočatí a čerství, jako už dlouho ne.

Zatímco snídali se svými hostiteli, vyrukoval Burt Dankwart s nápadem. Corman jim sám dal alespoň jakýsi záchytný bod a naznačil, kde by kanystr mohl být, a poté, co se vylíhlo mládě Iguanodona, mohli s velkou pravděpodobností počítat s tím, že ho ještě nestihl otevířit.

Jestli Cormana odvezli do Las Vegas, vymyslí si zřejmě nějakou historku, aby se zase ke kanystru dostal. A bylo velice nejisté, že helikoptéra se k domku Dankwartových dostane ještě předtím. Takže se musí vypravit k hoře, kterou Corman sledoval zaměřovačem na své pušce, aby si tam na něj počíhali a zabránili mu ve vypuštění jedovatého plynu.

Hlavní problém byl, jak se tam dopravit. Ovšem právě k tomu navrhl Burt Dankwart řešení. Spočívalo v prastarém terénním motocyklu, který byl ochoten jim dát k dispozici. Benzin v nádrži by měl podle jeho tvrzení vystačit, aby se dostali k hoře a nazpět, nebo alespoň pro většinu té dvojí vzdálenosti.

Betty předtím seděla jako spolujezdkyně na motocyklu jen několikrát, ale Michal ji překvapil tím, když prohlásil, že v mládí jezdil na motorce několik let. Byl to sice mnohem lehčí model, ale troufal si zvládnout i tento terénní stroj. Když projel několik zkušebních kol kolem domku, byla Betty ochotna si k němu přisednout.

Vděčně se rozloučili s oběma hostiteli poté, co je požádali, aby se celý den pokoušeli vysílačkou někoho varovat. Pokud by Cormana dopravili helikoptérou k jeho cíli, v ideálním případě by se mohlo podařit spojit se ještě během letu tam s pilotem a říci mu o možném ne-

bezpečí.

S jídlem na dva dny Betty a Michal krátce po snídani vyrazili. Burt Dankwart jim na vlastnoručně nakreslené mapě ukázal, že předchozího dne šli ani ne míli od pevné silnice napříč pouští. Po silnici se dostali dopředu naprosto bez problémů, i když ji občas už nebylo poznat, protože asfalt zavál písek.

Na trasu, po níž se včera plahočili takřka celý den, dnes potřebovali necelou hodinu. Michal se projevil jako velmi zručný řidič, jak dokázal především, když se dostali na okraj oblasti, která se tady ocitla z přítomnosti, a zajeli do lesa.

Tam už zdaleka nemohli jet tak rychle, ale přece jen zůstali na motorce. Ukázalo se jako obrovská výhoda, že kromě kapradin nebyl v lese prakticky žádný porost. Neustále naráželi na divoké ještěry, které mohli vždycky chvíli sledovat. Stopy velkých dinosaurů byly téměř stejně pohodlné, jako vyasfaltovaná silnice.

Jen několikrát museli sesednout a tlačit motorku. Tyto pasáže ovšem v součtu vydaly sotva půl míle.

Ani s dinosaury nebyly problémy. Viděli jich sice několik, ale po každé to byli neškodní býložravci, kteří si jich sotva všímali. Dostali se tak bez větších problémů k úpatí hory, kterou pozoroval Corman.

Na výšině, od které začalo být stoupání příliš strmé na to, aby mohli na motocyklu pokračovat dál, udělali přestávku. Bylo brzy dopoledne.

Betty seskočila z motorky a několikrát se protáhla. V kloubech jí zapraskalo, a když dělala dřepy, dokonce na chvíli ztratila rovnováhu. Měla pocit, jako by se pod ní mírně pohnula zem. Teprve když si všimla, že i Michal se vydešeně ohlédl, uvědomila si, že se jí to nezdálo.

„Co... co to bylo?“ zeptala se nejistě.

„Mohlo by to být malé zemětřesení,“ odpověděl Michal a z jeho hlasu zazněla nervozita. „V téhle době byla zemská kůra mnohem víc v pohybu než v současnosti. Lehčí, ale i silnější zemětřesení tady byla takřka na denním pořádku.“

„Zemětřesení?“ Betty se vyděsila.

„Ale jestli ano, pak určitě docela lehké. Žádný důvod k obavám.“

Tón, s jakým Michal ta slova pronesl, jim příliš nedodával na přesvědčivosti, ale Betty už se nedostala k tomu, aby o tom zapřemýšlela.

Z dálky zaslechli hukot helikoptéry.

Boris Corman si jen velmi nejasně vzpomínal na minulou noc. Dali mu prášek na spaní a on ani nevěděl, jak se ze spánku probрал. Na okenní tabulky bubnoval prudký déšť a Corman zaslechl hřmění mísící se s jásotem. Jenže si na to vše vzpomínal jen velmi nejasně a takřka okamžitě hned zase usnul. Teď už věděl, že bouře zachránila město a že onen jásot patřil právě této záchraně.

Jemu to bylo jedno.

Samotného ho děsila ta lhostejnost a chlad, které v sobě cítil. Doufal, že to bylo způsobeno pouze léky, kterými ho nacpali. V hloubi duše ovšem tušil, že to tak není. Las Vegas pro něj neznamenovalo nic, stejně jako lidé, kteří v něm žili. Nepočítal už ani s tím, že se sem ještě vrátí, a i to mu bylo jedno.

Celé jeho myšlení se upínalo pouze k tomu, aby už konečně získal nazpět kanystr, mohl ho otevřít, a dovršit tak svou pomstu. Lidé v tomhle městě pro to nebudou mít pochopení. Jedině oni ho mohou dopravit k tomu hnízdu létajících dinosaurů, jenže kdyby se dozvěděli o jeho cílech, nepochopili by ho a hnali by ho k odpovědnosti. Takže co tady ještě vlastně hledá?

Několik hodin po východu slunce vyletěli. V doprovodu pilota a jednoho vojáka seděl v tomtéž fantasticky vypadajícím vrtulníku, který ho předminulou noc dopravil do Las Vegas.

Monotónní povrch pouště pod nimi rychle ubíhal. Cormana to nezajímalo. Pořád se mu zavíraly oči, a upadl dokonce do lehké dřimoty, z níž ho probudil až voják sedící vedle něj.

„Za chvíli tam budeme,“ sdělil mu. „Támhle vpředu vás naši.“

Corman se narovnal a podíval se z okénka. Pokoušel se terén poznat, ale nepodařilo se mu to. Pro něj vypadalo všechno stejně. Ovšem horu, tyčící se na obzoru, poznal Corman okamžitě.

Ještě než mohl cokoliv říci, ozval se najednou z reproduktoru vysílačky mužský hlas přerušovaný praskáním a skřípotem statických výbojů. Rozuměl jen útržkům slov.

„Co to je?“ zeptal se.

„Dankwartovi,“ vysvětlil pilot. „Manželé, vědci, kteří bydlí tady

poblíž v malém domku. Jsou sice strašně fajn, ale podle mě úplně padlí na hlavu. Odešli sem do pustiny, aby mohli nerušeně dělat výzkumy o dinosaurech.“ Zmáčkl tlačítko na přístrojové desce. „Tady Stingray. Příjem.“

Musel hlášení několikrát zopakovat, než konečně dostal odpověď. Slova byla opět přerušena praskáním poruch, takže byly rozumět pouze útržky. Vysílačka musela být velmi daleko nebo značně slabá. To málo, co ovšem Corman zaslechl, se mu ani trochu nelíbilo. Jasně zachytil své jméno a jméno Betty Sandersové. Všechno ostatní jen nezřetelně.

„Co to říkal?“ zeptal se, aby zjistil, zda se pilot přes sluchátka dozvěděl více.

„Něco o vás, ale nerozuměl jsem, co. Nejsme ještě od té farmy daleko. Udělám smyčku a zaletím tam, aby byl příjem lepší. Co máte společného s Dankwartovými?“

Corman horečně hledal nějakou věrohodnou výmluvu. Bylo mu jasné, co se stane. Ti Dankwartovi se patrně setkali s Betty Sandersovou a jejím průvodcem a o všem se dozvěděli.

„Já... nějakou dobu jsem s nimi pracoval,“ zalhal váhavě. „Ale hned nato nás napadl dinosaur a zase jsme se rozdělili. Potom přiletěl váš kolega a zachránil mne. Dankwartovi vám zřejmě jen chtěli sdělit, že jsem tady nablízku. Nemohli přece vědět, že už jsem byl zachráněn. Není třeba se tam vracet.“

Pilot na chvíli uvažoval. „Stejně to budou dvě tři minuty. Zdá se, že jsme se mezitím dostali docela mimo oblast jakéhokoliv příjmu.“

„Nedělejte zbytečnou okliku,“ trval na svém Corman. „Musíme bezpodmínečně dostat ten kufr s mými materiály. Kdoví, jestli ho ty bestie už neodnesly někam jinam. To by byl navždy ztracen. Jde o každou minutu.“

„Takže dobrá,“ přisvědčil pilot po krátkém zaváhání. „Na zpáteční cestě musíme stejně kolem Dankwartových, abychom jim odevzdali nějaké věci. Doufám, že tam ten kufřík ještě bude a že se k němu snadno dostaneme.“

Corman jen mlčky přikývl a doufal, že na něm nebyla příliš patrná úleva, jakou pocítil. Ta historka, že se s Dankwartovými jen krátce setkal a hned nato je zase ztratil, nezněla příliš věrohodně, ale v časové tísní ho nic jiného nenapadlo. Pilot se s tím však zřejmě spokojil a nepojal žádné podezření.

Drželi směr k hoře. Stingray – tak se jmenoval prototyp této nové helikoptéry – měl úžasnou rychlost a přitom spotřeboval jen minimální množství paliva.

Nepotřebovali už ani čtvrt hodiny, aby se dostali k hoře, i když Corman se, pokud šlo o vzdálenost, značně zmýlil. Od okraje pouště k úpatí hory to bylo dobrých deset mil. A bylo tedy ještě úžasnější, že je Rhamphorhynchové zvládli i s kanystrem. To dokazovalo, jak byli navzdory relativně malým tělům silní.

„Kde je to hnízdo?“ zeptal se pilot.

„To přesně nevím,“ odpověděl Corman. „Pozoroval jsem ta zvířata jen z dálky. Ale přistála poněkud víc napravo a trochu výš.“

Pilot zamířil Stingrayem podle Cormanových pokynů, ale nalezení hnízda se ukázalo mnohem komplikovanější, než se Corman domníval. Důkladně prohledávali skalní stěnu a trvalo téměř půl hodiny, než zaznamenali úspěch – a i to díky náhodě.

Zřejmě vyděšen hlukem se ze skalní průrvy vysoukal Rhamphorhynchus. Z malé vysunuté plošiny se pak odrazil do vzduchu. Mířil rovnou na helikoptéru.

„Zatracené bestie!“ zaklel pilot. „Asi nikdy nepochopí, že proti nám nemají šanci. Pořád útočí, jakmile něco pronikne do jejich vzdušného prostoru. Jsou to hotoví kamikadze.“

Udělal úhybný manévr a čekal, až budou mít Rhamphorhyncha přímo před sebou. Pak zmáčkl malé tlačítko. Zarachotil jeden z kulometů umístěných po stranách Stingraye. Na létajícího dinosaura se snesla smrtící sprška nábojů a doslova ho roztrhala.

„Nešlo to jinak. Jistota je jistota,“ dodal pilot. „Doufejme jen, že byl jediný.“ Zastavil stroj ve vzduchu a prohlížel si skalní stěnu. „Nikde se tady nedá přistát. Jedině tam dole.“ Ukázal na plošinu, která ležela dobrých šest set metrů pod nimi. „Zbytek trasy budete muset vyšplhat. Ale buďte opatrný, nepřipadá mi to tady bezpečné. Vidíte tam ten svah se sutí kousek nad tou jeskyní? Vypadá to, jako by se to chtělo každou chvíli sesypat dolů.“

„To riziko holt musíme podstoupit,“ odpověděl Corman. „Přistaňte k té jeskyni co nejbliž. Zbytek už nějak zvládnou.“

Po prvním otřesu půdy následoval další, a jak se během následujících dvou hodin ukázalo, zmýlil se Michal hned ve dvou věcech. Za prvé se nepotvrdila jeho naděje, pokud jde o sílu zemětřesení, neboť otřesy byly stále mohutnější, a za druhé to nebylo obyčejné zemětřesení.

Nárazy vycházely odkudsi z nitra oné hory. Možná v nejbližších letech nebo i tisíciletích vybuchne jako sopka. Výbuchu v blízké budoucnosti se nebylo nutno obávat – alespoň to tvrdil Michal, ale byl v téhle oblasti odborníkem stejně málo jako Betty.

Pozorovali, jak helikoptéra svedla krátký vzdušný souboj s létajícím dinosaurem. Výsledek byl trochu překvapivý. Brzy nato stroj několik stovek metrů od nich přistál a pak zase hned vzlétl.

Když Betty s Michalem dorazili na místo přistání, spatřili stopy dvou lidí. Vzápětí objevili Cormana a vojáka, kteří se šplhali na horu. Oba měli oblečeny zelenohnědé maskáče.

Od té chvíle oba muže sledovali a snažili se je ze všech sil dohnat. Kdyby mohli vojákově říci pravdu o Cormanově záměru, mohlo by se jim společnými silami podařit toho šíleného fanatika zadržet. Dosud se však mužům nijak zvlášť nepřiblížili. Nevěděli, jestli je neobjevil pilot a jestli nenavázal vysílačkou kontakt s vojákem. Ale i kdyby už o pronásledovateli věděl, ten člověk se očividně vůbec nechystal počkat na ně a zeptat se jich, co chtějí. „Och, mám pocit, jako bych měl na nohou olovená závaží,“ zasténal Michal a otřel si z čela pot. Stáli před strmým svahem posetým kamením. „Jak daleko ten Corman ještě chce lézt?“

„To se mě neptej,“ odvětila Betty a sotva popadala dech. „Raději si šetři síly a pojď dál. Nebo se snad chceš vzdát těsně před cílem?“

Začali šplhat po svahu a urazili asi poloviční vzdálenost, když tu znova otrásl horou prudký náraz. Vypadalo to, jako by se země vzejpjala jako splašený kuň. Betty ztratila rovnováhu a natáhla se na zem. Odřela si o kamení koleno a země se pod ní stále ještě třásla.

Otřes půdy byl dost silný na to, aby uvolnil několik kamenů. Ty se skoulely po svahu, strhávaly přitom další a minuly Betty a Michala jen o vlasek. Na konci svahu se vytvořila hotová lavina, která se řítila dolů do údolí.

Betty hlasitě vydechla. „To bylo jen tak tak.“

„Bylo to životu nebezpečné,“ opravil ji Michal. „Začíná jít vážně

do tuhého. Měli bychom se vrátit. Ty otřesy jsou pořád silnější. Kdo ví, co se stane za chvíli. Je to šílenství, šplhat se dál.“

„Musíme!“ řekla udýchaná Betty. „Corman je někde před námi a potýká se jistě se stejnými problémy.“

Michal na chvíli zaváhal a musel přemoci strach. Pak se za ní zase začal šplhat do svahu.

Boris Corman cítil, jak mu podjely nohy a jak byl mrštěn na zem, když se pod ním najednou vzepjala zem. Tvrdě dopadl na kámen a zůstal na několik vteřin ležet jako omráčený. Bylo slyšet skřípot a rachocení horniny, jako by se celá hora hroutila.

Teprve pronikavý výkřik ho vytrhl z malátnosti. Narovnal se a podíval přes rameno. Jen několik metrů za ním se země rozestoupila do široké trhliny, z níž se valila pára.

Voják, který ho provázel, se z posledních sil držel na okraji propasti. Corman se díval tomu člověku rovnou do očí, vytřeštěných strachem a zoufalstvím. Vzápětí vojákovi povolily prsty.

Corman se ani nenamáhal zjistit, co se s ním stalo. Kus za sebou už zahlédl Sandersovovou a jejího průvodce. Čert ví, jak se sem ti dva dostali. Pilot vrtulníku před několika minutami podal zprávu, že je sledují dva lidé.

Cormana stálo hodně úsilí, aby vojáka přemluvil k dalšímu pochodu. Možná jen díky strachu z otřesů půdy se ten člověk spokojil s Cormanovým zdůrazňováním, že nesmí ztrácet ani minutu.

Ale ať se ti dva namáhají jakkoliv, přijdou pozdě. Jeskyně, ve které bylo hnízdo Rhamphorhynchů, je už necelých dvacet metrů před ním. Již minulý otřes půdy vyhnal mláďata, která se v jeskyni nacházela. Krákala kdesi vysoko nad ním a netroufala si dolů.

Plazil se dál. Terén byl natolik strmý, že už nemohl stát rovně. Kdesi třeskly výstřely, ale on už je nevnímal.

Ačkoliv vzdálenost už byla jen směšně malá, potřeboval několik minut, než se konečně dostal ke skalnímu otvoru a vlezl do jeskyně. Z kapsy uniformy vytáhl svítilnu. V jejím svitu zahlédl před sebou cíl svého úporného snažení – kanystr se sérem. Corman se plazil dál, když náhle projel zemí další otřes, tentokrát ovšem silnější, než všechny předchozí. Pak Corman dostal prudkou ránu a rázem ztratil vědomí.

„Corman je támhle vpředu,“ zasípal Michal. Oddychoval ztěžka a namáhavě.

„Ale kde je ten voják?“ Z Bettina hlasu bylo poznat, že je stejně vyčerpaná jako on. Od té doby, co se nechtě stali hlavními protagonisty závodu s časem, se únava změnila v chronický stav.

Michal neodpovídal. „Corman asi chce do té jeskyně nahoře,“ konstatoval namísto toho. „Jestli je kanystr tam, tak toho chlapa už nedohoníme.“

„Možná ano,“ namítla Betty. Ačkoliv se jí chvěl hlas, bylo v něm možné zaslechnout i náznak důrazné a tvrdé rozhodnosti.

Michal se díval, jak vytáhla pistoli. Namířila na Cormana a opřela si přitom paži o výběžek skály. Pečlivě zamířila, a pak několikrát krátce po sobě zmáčkla spoušť. Vzdálenost ovšem byla na jistou střelbu příliš velká. A Betty nebyla nijak zvlášť trénovaným střelcem.

Kulky Cormana minuly, a než Betty stačila vytáhnout z kapsy bundy nový zásobník, Corman už dolezl k jeskyni.

Nezmizel v ní ještě docela, když se země znovu začala otřásat. Michal se zoufale zachytil o veliký balvan.

Vzduchem se ozval ohlušující lomoz, jak se sutina nahoře na škále dala do pohybu. I nejtěžší balvany se začaly kymáčet a koulet dolů. A pak se ze spáry pod vrcholem vyvalila tekutá, do ruda rozžhavená láva.

„To je láva!“ zaslechl Michal výkřik. „Rychle, pryč odtud!“ Cítil, jak ho Betty strhla a táhla pryč. Pod skalním převisem našli úkryt. Dokonce i přes prach, který se v hustých oblacích zvířil a zabraňoval jim ve výhledu, poznal, že lavina se hrne přesně tam, kde ještě před chvílí stáli. Teprve po několika minutách opět nastalo ticho. Tam, kde byl ještě před malou chvílí vchod do jeskyně, se nahromadily tuny horniny. A z trhliny v hoře se po svahu valila neustále láva.

Podaří se jim dostat se k motocyklu? Dolů se v chvatu spíše potáceli než šli. V patách měli dunění, otřesy země a smrtící lávu.

Konečně dorazili k motorce. Vyrazili na ní odtud pryč a ani nedbali na směr. Teprve když byla nádrž docela prázdná a motor zhasl, navrátil se jim alespoň z části chladný rozum. Několik mil odtud spatřili tyčící se horu, která se jim málem stala osudnou. Z jejího vrcholu stoupal dým.

„Nemůžu uvěřit, že by Corman přežil,“ řekla Betty konečně. „A i kdyby, láva dokonale ucpala východ z jeskyně. Myslím, že nebezpečí séra je zažehnáno. A my jsme naživu. Jestlipak vážně existuje nějaká cesta do přítomnosti?“

„To se ukáže,“ odpověděl Michal zamyšleně. „Všechno ostatní záleží jen na nás samotných.“

„Kdo by si pomyslel, co všechno se vyvine z malé rohovinové destičky, kterou jsi našel. A co vlastně znamená, jsme se stejně zatím nedozvěděli.“

„Vážně ne?“ Michal se usmál. „Podívej se dolů.“

Ukázal na cosi obrovského, co leželo nedaleko od nich mezi stromy. Zamířili k tomu společně.

Michal nebyl překvapen, když zjistil, že je to mrtvý Stegosaurus, kterého už z velké části ožraly šelmy.

Zvedl jednu z rohovitých destiček, které ležely na zemi, pak vytáhl z kapsy nůž a začal do ní rýt písmena. Nemusel se ani zamýšlet nad obsahem zprávy, kterou sám sobě psal. Znal každé slovo.

„Co to děláš?“ zeptala se zmatená Betty.

Když Michal dokončil své dílo, destičku jí podal.

„Tuším, že jsme teď tam, kde bude v přítomnosti Death Valley, a že tohle je destička, kterou najdu za sto dvacet milionů let,“ prohlásil. „A přesně takhle zpráva všechno uvede do chodu. Nebo si myslíš, že bych tu destičku měl raději zničit? Mnohého bychom pak zůstali ušetřeni.“

Po krátkém přemýšlení zavrtěla Betty hlavou.

„Myslím, že všechno musí přijít tak, jak je to předurčeno,“ odvětila filozoficky. „Raději se nepokoušejme změnit běh času. O to se už, a to neúspěšně pokoušel Corman.“

„Ale kdybych sem například vyryl údaje časového skoku, který nás sem dostal, a přesný okamžik, kdy k němu dojde, mohli bychom tam být včas a Cormana...“

„Jenže tím bychom vytvořili časový paradox,“ přerušila ho Betty. „Nikdy bychom se nedostali sem a ty bys nemohl vyrýt tu zprávu. Což znamená, že bys tu destičku nenašel a Corman by mohl svůj plán zcela nerušeně uskutečnit. Věř mi, měli bychom nechat proběhnout všechno tak, jak jsme to prožili. Jakýkoliv malý zásah by mohl znamenat konec světa.“

Michal rezignovaně svěsil hlavu. „Máš pravdu,“ zamumlal. „Bylo by to příliš snadné, kdyby v tom nebyl alespoň nějaký zádrhel.“

Usmála se. „Ale je ještě jeden slib, který bych měla splnit.“

Než se Michal vzpamatoval, vlepila mu pořádný pohlakev.

„Co... co to má znamenat?“ zeptal se celý bez sebe.

Bettin úsměv se změnil v pobavené chichotání. „Když jsi mi ukázal ten svůj nález, slíbila jsem ti facku, kdyby se zjistilo, žeš tu zprávu vyryl ty sám,“ vysvětlila. „A přestože jsou okolnosti poněkud jiné, než jsem se tehdy domnívala, sliby by se měly dodržovat. Ale dostaneš za to i odškodnění.“

Objala ho a dlouze a něžně ho políbila.

„A teď bychom měli hledat tu jeskyni, ve které za sto dvacet milionů let tu destičku najdeš,“ řekla po chvíli. „Víme přece, že to přesně tak bude, že?“

První myšlenka Borise Cormana, když opět nabyl vědomí, byla, že mu zbývá už jen nanejvýš pár minut. Při tom pomyšlení nepocítil pražádný strach.

Bylo tady nesnesitelně vedro. Kapesní svítilna mu vypadla z ruky, ale pořád byla zapnutá. V jejím svitu spatřil, jak mezi kameny protéká rudě žhnoucí láva. A nanejvýš metr od sebe spatřil kanystr se sérem.

Chtěl se k němu doplazit, ale nedokázal se pohnout. Nohy ho neposlouchaly, a když se ohlédl, zjistil, že celé tělo od pasu dolů leží zasuto pod kamením. Měl zlomenou páteř, takže ani necítil bolest.

Přesto se mu chtělo rvát zoufalstvím. Kanystr leží jen metr od něj, a přesto je nedosažitelný. Krutěji si s ním osud už zahrát nemohl.

Vzpomněl si na Helen, svou ženu a na své dcery Sandy a Tippy a na pomstu, kterou přísahal, ale kterou už nebude moci dokonat.

Ale je to skutečně tak? Ta myšlenka jím projela jako blesk. Sérum uvnitř vzduchotěsně uzavřené nádoby mělo neomezeně dlouhou účinnost. Kanystr ovšem nevydrží nekonečné dlouho. Speciální slitina z hliníku, oceli, skla a azbestu měla sice dlouhodobou životnost a byla žáruvzdorná, ale v průběhu milionů let se stejně rozpadne.

A i pokud bude jeskyně kamením a lávou hermeticky uzavřena, jednou se v důsledku eroze a změn v zemské kůře opět otevře a do atmosféry se dostane plyn, který zahubí dinosaury.

Měl dokonce nejasnou představu, kdy by to mohlo nastat. Dosud nikdo nezjistil, proč dinosauri vymřeli zhruba pětasedesát milionů let před naším letopočtem.

Boris Corman nevěděl, je-li jeho teorie správná, ale držel se jí. V tom případě by to byl on, kdo přinesl těm gigantům smrt jako odplatu za to, že zabili jeho rodinu. Byť by to byla odplata opožděná oproti původnímu plánu o padesát pět milionů let.

To byla jeho poslední myšlenka před tím, než zemřel.

A i po smrti se usadil Borisi Cormanovi na rtech spokojený úsměv.

KONEC ŠESTÉ ČÁSTI.

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
PLEMENO Z BAŽIN